

Leto VI.
1908.

Štev. 4.
april.

Tiska „Katoliška tiskarna“ ... ..
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. ... ..
Za Nemčijo 2 K 8 vin. ... ..
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin. ... ..

Domača tvrdka!

Domača tvrdka!

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

2793 (Andr. Rovškov naslednik.)

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim predstojništvom v naročila za izvrševanje strogo umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh

iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznano umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po $4\frac{3}{4}\%$ ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta šte. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za **izdelovanje cerkvenih paramentov.** Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke. 2775

2774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

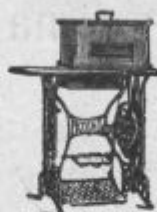
priporočata svojo največjo **zalogo**
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
ciji za dame.

Bogata zaloga

2777

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

IV. JAK & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Okolu 100.000 komadov v rabi, 5letno jamstvo, osem dni na poskus.

Britev št. 31, najfin.
solniško srebro-jeklo,
 $\frac{1}{4}$ votla brušena z okra-
šenim držalom, kot kaže
slika v okrašenih šatulji,
K 2.50. Št. 32. Ista, toda
 $\frac{1}{4}$ votla, K 3.— Štev. 33.
Ista, toda $\frac{1}{4}$ votla K 3.80.
Št. 8700. S črnim, gladkim držajem, $\frac{1}{4}$ votla, K 1.50
Brivska priprava v politirani leseni omarici
z zrcalom, se zapre in vsebuje: bričev, jermen. šopič, posodico in
milo, K 4.20, 5.—, z varnostnim glavnikom 60 v. več. — Nikar
riziko! Ako ne ugaja, denar nazaj!

Pošilja po povzetju svetovno-znana trrdka

Hanns Konrad, c. in kr. dvorni založnik, Most (Brüx) štey. 1139 (Češko).

Glavni cenik s 3000 slikami na zahtevo zastonj in franko.

47) 6-1

Pozori!

Slavnemu p. n. občinstvu si usojam najvljudneje naznaniti, da pro-
dajam odslej svoje priznano izborno

gorenjsko sukno

vsako sredo ter soboto

vse druge dni pa

na Vodnikovem trgu

na Poljanskem nasipu štey. 8

in ne več na **Marijinem trgu.** Velespoštovanjem

2776

JOSIP REICH, tovarnar v Ljubljani.

Pozori!

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljanske škofije. To je ličen molitvenik, pravi »vademecum« za preproste kakor za olikane kroge. Razdeljen je v dva dela: prvi del obsega v jedrnatih stavkih najvažnejše verske resnice v obiki premišljevanj; drugi pa najpotrebnejše cerkvene

molitve, prirejene po novem obredniku. Kdor hoče priročno elegantno mašno knjižico, naj si omisli ta hvalevredni molitvenik. Prodaja »Katol. Bukvarna« v Ljubljani. — Cene v šagrin-vezanem molitveniku z zlato obrezo in pregibljivimi platnicami so: 2 K 50 v., 3 K, 3 K 40 v., v isto usnje z zlato obrezo in vatiranimi platnicami pa 2 K 65 v., 3 K in 3 K 50 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko)
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina IV. zvezka:

	Stran
Otmimo mladino	97
Lurd	100
Lurška Mati. (Pesem)	102
Odmevi iz Rima	102
Kako je rajskomil ta kraj (Pesem)	104
Kateri nauk je najpotrebnejši nauk	104
Krščanska mati	107
Za naše fante	109
Babilonski stolp (Pesem)	110
Odlikovanje naročnika „Bogoljubovega“ v Ameriki	110
Preostre pridige	111
Zverina ali kali	112
Satanova sapa	112
Zanimivosti z mojega pota	113
Kako sem potoval v sveto deželo	115
Cerkveni razgled	117
Šola sv. pisma	124
Misijonske drobtine	126
Odpustki meseca aprila 1908	127
V molitev se priporočajo	128
Zahvale za uslišano molitev	128
Darovi	128

V zadevi lurškega romanja popravljamo naše naznanilo na zadnji strani lista (glej tam!) tako, da naj se le oglašajo vsi, kateri žele romati, torej tudi ženske, da vidimo, če bo kazalo prirediti še drug vlak.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikor ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 2767

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Otmimo mladino!

Žalostne verske in npravne razmere med dijaki.

Še vedno bijemo plat-zvoná!

Zdi se, da naš zadnji članek ni vzbudil tiste pozornosti, kakor bi bilo pričakovati po žalostnih zgodbah, ki smo jih pripovedovali. — Če nismo zadnjič pripovedovali še dosti strašnih reči iz življenja dijakov, imamo danes povedati še strašnejše.

V 2. številki letošnje »Zore« piše pošten, krščanski dijak tako-le:

Ako zrem blede obraze, upale oči, sključena telesa svojih tovarišev, me prevzamejo čudne sumnje, da se dogajajo reči, katerih javnost ne bi smela zvedeti. Da, in res; prepričal sem se na lastna ušesa, da se v svojih sumnjah nisem motil. Reči sem primoran, da dijaki po različnih krčmah, — da beznicah pijejo do polnoči, ene, dve, tri, do ranega jutra. Posebno se to godi, ko prihajajo s počitnic zopet v šolo ter imajo še denar. Takrat pijejo noč za noč, do zadnjega vinarja — in tudi ne sramujejo se tega žalostnega dejstva, ampak nasprotno, še ponosni so, ako so kolikor mogoče do jutra popivali ter z nekakim ponosom pripovedujejo, toliko in toliko smo popili. Žalostno je, ako dijaki višjih razredov kaj takšnega uganjajo, a naravnost grozno je, ako izve človek, da se isto godi in ponavlja že pri četrtošolcih, da celo tretješolcih. Ti, zapeljani po zgledu tovarišev iz višjih razredov, se kaj ponosno postavljajo,

ako so prelumpali celo noč. A še hujše se godi, da si dado višješolci plačevati od nižješolcev ter z njimi vred popivajo. In ti ljudje si osvajajo ime dijaka-poštenjaka in hočejo biti reprezentantje dijaštva, zato ni čuda, da tako gine čast in dobro ime dijaku in njegov ugled pri ljudeh. Ni čuda, da je dobila beseda dijak zloglasen privesek, da se dijak ne ceni veliko višje kot drugi ponočni razgrajči. A kar se ne more zapiti, se zaigra. Poznam neki dijaški krožek, ki se šteje za »intelligentnega«, »naprednega«, ki je kvartal celo noč do 4., da do polu 5. ure zjutraj, noč za noč. Pri tem je treba pomisliti, da so igralci sinovi revnih starišev, da si morajo pridobiti nekateri denar za vsakdanje potrebe s trudom, da, eden igralcev je celo pri duhovnu prosil denarja, da bi plačal stanovanje. Bil sem sam priča tega jako mučnega prizora. Kaj pomenijo tri, štiri krone revnemu dijaku, ve vsak sam; koliko truda stane starišev, predno ta denar prislužijo, in dijak ravna tako lahkomišljeno ž njim! Nasledki so jasni. Drugo jutro so prišli zaspani in prepozno v šolo, duševno in telesno zmučeni, za ta dan v vseh predmetih nepripravljeni; posledica slab uspeh, kriv je potem seveda profesor. Ne samo pri kvartanju se toliko zaigra, isto se godi pri kegljanju. Gotovo nismo proti kegljanju kot športu, a keglja-

nje za denar med srednješolci moramo ostro zavračati in grajati. Zato dozdej ni bil mogoč nobeden znaten uspeh v gmotnih razmerah dijaštva. A to še ni vse najhujše, kar se godi pod plaščem noči. Do polnoči se popiva, se uganjajo neumestne burke z natakarcami in potem, ko je omizje že nekoliko natrkano, se vzdigne in hajd ne domov, ampak k . . . . .

. . . . . Da, zgražali se bodete nad tem, a na dan mora! Razmere so tako nezdrave, tako klete, tako kričeče, da morajona dan, v javnost. Sam, in z menoj še moj tovariš, sva se na lastne oči prepričala o tem tako žalostnem dejstvu. Spremljal sem ga ob polu enajstih domov, ko nam pride nasproti tolpa razgrajajočih dijakov. »Naši — sošolci,« reče moj tovariš. »Da, res — imaš prav,« mu odgovorim jaz. »Kam le gredo?« — »Ali ne veš?« — »Ne.« — »Ali ne vidiš tam tiste ulice?« — »Ti misliš . . . . .?« — »Da.« Ta hiša je bila namreč edina v tisti zakotni ulici. Postala sva in gledala za njimi, in res so izginili v dotični hiši. Žalostno — a res! A godi se še huje, kakor mi je zatrdil neki tovariš, da celo že četrtošolci zahajajo v te . . . . . In doživel sem res zgled, da je bil četrtošolec zaradi tega izključen, ker je bil, kakor so pravili, tako nepreviden, da se je s tem še bahal. In kakor mi je trdil dotičnik, da najmanj polovica vsakega razreda od četrte naprej ima znanje s temi hišami. Nečuveno! Posledic mi pač ni treba slikati. Žalostne so dovolj, tužne in vidne tudi. A pri tem jih je že veliko, veliko tako propadlih, da se s tem bahajo, pripovedujejo z nekakim ponosom o teh obiskih ter se hočejo postaviti kot nekake junake. A s ponosom lahko rečem in to mi daje upanje, da bo bolje, da med somišljeniki naše struje, med katoliškim narodnim dijaštvom, nisem našel niti enega slučaja ne o popivanju, ne o teh obiskih. Značilen je sledeč dogodek. Neklerikalcec, ki je znan v tem oziru, je vprašal nekega tovariša, o katerem ni vedel, je-li klerikalcec ali

ne, kaj da je. Ta reče »radikalcec«. Oni mu pove nekaj, da je bilo temu žal, zakaj ni rekel, da je katoliško naroden dijak, ker potem bi ga oni pustil pri miru. »Klerikalcec« izključujejo iz takih pogovorov ter skrbe, da so sami med seboj in tako lahko brez skrbi delajo svoje obiske. Tako daleč so jih privedla njih npravna načela, ko so zavrgli vero in Boga. A to niso morebiti posamni slučaji, ampak, kakor sem že zgoraj dejal, dostikrat polovica razreda. In ti ljudje se štejejo med inteligenco, so napredni, svobodomiselni, ter hočejo reprezentirati dijaštvo. Ali ni to sramota? Žalostni podatki — a resnični!

Tako piše pošten dijak, ki te razmere pozna od blizu.

Vprašamo vso pošteno slovensko javnost: Kaj rečete na to?! — — — Ali vas ne obhaja groza, ko čujete, da se polovica študentov, ki so z velikimi stroški in žrtvami poslani v šolo, da bi iz njih postalo kaj poštenega in koristnega, potika ponoči po pivnicah, po beznicah, vlačijo po brlogih nersramnosti, in tam zapravljajo denar, čast in poštenje, zdravje in moč?! Ali je to tista »nadebudna mladina«, »up našega naroda«, o katerem se tolikokrat tako lepo govori? Kaj bo iz takih izpitih in skvarjenih mladih ljudi? Mar za to starši s takimi žrtvami in skrbmi pošiljajo sinove v šolo, da bi si vzgojili take zgublence in sprijence? In duhovniki, ki podpirajo dijake, mar delajo za to, da bi si vzgojili take gade na svojih prsih? Kaj ima pričakovati naš narod in naša domovina od takega izobraženstva? In naša javnost na to molči! . . . .

Koliko neskončnih skrbi užijejo ubogi kmečki starši, kako stradajo sami in drugi njih otroci ter si trgajo pri svojih ustih, da bi sina spravili naprej v šolah, — in kaj so si pridobili z vsem svojim trdom, svojimi skrbmi in žulji? Zakrknega brezverca v gosposki suknji! Ali more suknja odvagati to, kar je znotraj zgubil? Ali ga morejo starši biti veseli? Ali sta s tem poplačana njih skrb in trud? Stokrat ceneje in stokrat bolje bi bilo, če bi bil ostal kmečki hlapec (katerih tako manjka), samo če bi bil pošten!

In kako slabo se izplačuje večkrat tisti denar, ki ga duhovni tako pogostokrat obračajo v podporo študentov, bodisi v podporah na roko ali v dijaških ustanovah! Te podpore se pogostokrat obračajo v to, da se podira, kar duhovnik zida. Podpiranci duhovnikov so velikokrat najbolj strupeni sovražniki Cerkev.

Poznal sem fantiča pri dvanajstih letih in mu bil tudi nekaj malo časa katehet. Prav priljuden, prav pripraven fantič je bil videti; človek si je mislil: iz tega pa bo morebiti še kaj dobrega, izvrstnega. Zdaj po nekaj letih se pa sliši, da tisti fant — sedaj je velikošolec — vidi svoj poklic v tem, da zapeljuje svoje rojake k brezverstvu. Ustanovil je v svojem domačem kraju takoimenovano »Prosveto«. In ko je tamošnji dušni pastir na prižnici s krotko besedo posvaril pred tem društvom, mu je vodja tiste »Prosvete« ponoči pobil okna in bi bil njega samega kmalu ubil. — Lepa prosveta, ki pobija okna in ljudi!

In takih slučajev, kakor s tem študentom, je na stotine; če pa vzamemo več let skupaj, pa na tisoče in tisoče. Kolika zguba! Zguba za nje same, za njih starše, za ves narod!

Ali je potem čudno, če ljudje, ki so se vdali vsem mogočim grdim pregreham, sovražijo Cerkev, ki take pregrehe zabranjuje? Tu je vir brezverstva: v grešnem življenju, ne pa v kakem umskem prepričanju.

Stem je tudi razjasnen vzrok, zakaj dijaki tako malo marajo za semenišče. S štirih kranjskih gimnazij, ki so imele v osmi šoli gotovo več kot sto dijakov, jih je v ljubljanskega semenišča prvem letniku letos samo dvanajst. — Tu moramo pa koj dostaviti, da nikakor ni pri vseh dijakih neredno življenje krivo, če ne gredo v semenišče. Mladenič je lahko popolnoma pošten, nepokvarjen, pa ne čuti v sebi poklica za duhovnika. Saj je tudi potreba, da je vsaj nekaj poštenih ljudi tudi v svetnih višjih stanovih. In nekaj takih je vedno, hvala Bogu! — Splošno je

pa vendar res, da je v teh razmerah iskati vzroka, ako je veselja do duhovskega stanu med dijaki malo.

Vsa ta stvar je velikanskega pomena za našo prihodnost. Če se ta kuga med dijaki ne ustavi, se nimamo kaj dobrega nadejati. Še to, kar zdaj imamo dobrega, utegnemo zgubiti; duhovnov bo spet začelo vedno bolj pomanjkovati; svetni izobraženci pa bodo le še vedno bolj sovražni do Cerkev, kakor so sedaj, pa tudi — kakor vidimo — vedno bolj gibčni in delavni za svoje pogubne namene.

Čigar je mladina, tega je bodočnost; in čigar je izobražena mladina, tega tem bolj.

Zato pa bijemo plat — zvona in kličemo vse prizadete kroge, naj obrnejo svojo pozornost na to stran in naj vse storé, da odvrnejo ali vsaj zmanjšajo pretečo nesrečo.

Vse nevarnosti dijaškega življenja se popolnoma nikoli ne bodo dale odpraviti; nekaj se jih bo še vedno zgubilo. Toda več kot polovica teh zgub bi se dala preprečiti z vsestransko urejeno preskrbo za dijake. Kako to storiti, o tem ne kaže več tukaj razpravljati. Naloga »Bogoljuba« je samo opozoriti, kako velika nevarnost nam preti v verskem oziru, če bo ta reč šla naprej tako, kakor gre zdaj.

Blagor onim dijakom, ki so po dobrih zavodih, kjer se s toliko skrbjo vzgojujejo! Ker pa vsi nikdar ne bodo mogli v zavode, treba bi bilo tudi za vnanje organizirati, urediti všolo-dajanje, stanovanja, podpore itd. Nič več naj bi starši ne dajali svojih otrok tujim ljudem v roke kar na slepo srečo! Biti bi morala živa zveza med starši in dijaškimi oskrbniki. Z dobro voljo in požrtvovalnostjo bi se dalo vse narediti.

Kdor se kaj briga za vero in versko življenje med nami, ga mora zanimati ta prevažna zadeva: kakšni so tisti, ki imajo biti čez nekaj let vodniki ljudstva. In kdor kaj more storiti, da se ta zadeva na bolje obrne, naj tudi stori!

Otmimo mladino!

Lurd.

Na praznik Marijinega oznanjenja, 25. sušca, je letos 50 let, kar je lurška Gospa Bernardki na štirikratno ponižno-prisrčno prošnjo povedala svoje ime: »**Brezma-dežno Spočetje sem!**«

Ta dan bodo ali so bile v Lurdu zopet velike slavnosti. — Ta dan je tudi prav pripraven za kake proslave v čast lurškega jubileja, koder tega niso že prej imeli.

Lurške šmarnice so dotiskane in vezane. Dobé se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani; izvod po 2-20 K, po pošti po 10 vinarjev več. Najprimernejše branje za letošnji majnik!

O našem **lurškem romanju** imamo to-le poročati:

Najprvo žalostno novico, da je naš podjetnik g. **Štefan Bolla** dne 26 svečana v San Remo na Laškem — umrl, star šele 32 let. Bolehal je že več let. Bil je to zelo pripraven, postrežljiv in prikupljiv gospod, v najboljšem spominu vsem, ki so ž njim potovali. Bil je z romarji v sveti deželi enkrat, v Rimu štirikrat, v Lurdu desetkrat, — a sam si ni mogel tam zdravja izprositi. Pokopan je na Dunaju. Vsem lurškim romarjem bodi priporočen v molitev!

Kaj pa zdaj? se bo morda kdo prestrašeno vprašal. — No, našega romanja to ne bo nič motilo. Vso skrb za vlak prevzame njegov stric in dosedanji kompanjon, gospod Viktor pl. Köver.

Pač pa nam dela težave vozni red. Ravnateljstvo francoskih železnic odgovarja, da zdaj pa zdaj posebni vlak ne more iti. To pa ne iz nagajivosti, ampak ker bo tiste čase menda vozilo več posebnih vlakov. Ker se je pismeno težko razgovoriti, se je naš podjetnik pred par dnevi preko Ljubljane odpeljal naravnost v Pariz, in upamo, da bo stvar ugodno uredil.

Oglašeni je bilo do 10. marca 208 romarjev. Torej posebni vlak več kot zagotovljen! A povedati moramo še enkrat naravnost, da je število moških premajhno, in tudi število duhovnikov, dozdej oglašeni, zelo

nizko. Da je pobožni ženski spol pri takih rečeh številnejše zastopan, to je že od nek-daj tako; to ni nič napačnega, a malo več mož bi bilo vendarle lepo in želeti. **Rok za oglašanje bodi torej podaljšan še v mesec april,** s posebno željo in prošnjo, naj bi se oglasilo še prav veliko moških in posebno še duhovnih gospodov. Prav resno pa opozarjamo, naj nikdo, kdor hoče iti, ne odlaša in se zanaša, češ, saj bo še vedno čas; zakaj nekega dne se bo reklo: Ne moremo nikogar več sprejeti.

Onim, ki se žele za znižano ceno voziti še enkrat: Odbor tega sam ne more dovoliti. Zakaj železnice in hoteli hočejo plačani biti, in odkod vzeti denar? — Na naš opomin: naj bi se kake dobre premožne osebe takih revežev usmилile, se pa pri odboru nihče ni oglasil. Skušajo naj si torej, če mogoče, v domačem kraju kakih dobrotnikov nakloniti, ki bi jim hoteli pomagati.

Zastran **bolnikov** je, da ne bo kdo varan, treba opomniti, da v Lurdu ne ozdravijo vsi. Marija izbira. Ni namreč božja volja, da bi svet nehal biti solzna dolina, kraj križev in trpljenja. Marija ozdravlja nekatere zato, da našo vero, ki se v naših časih tako izpodkopuje, utrjuje, pa da pomaga nesrečnikom, katerim ona za dobro spozna.

Bodi v razjasnjeje ravnokar povedanega ponatiskano iz znanstvene Bertrinove knjige o lurških čudežih tole:

Villepint se imenuje bolnišnica za jetična dekleta blizu Pariza. Saj je znano, koliko je po velikih mestih mladih ljudi jetičnih.

Iz tega zavetišča dobiva lurška Gospa klientinj. V Lurdu se sicer ozdravi prav mnogo jetičnih, ki prihajajo od vseh krajev. Zanimivih slučajev je mnogo, tudi takih, pri katerih se je jetika razvila do one tretje zadnje stopinje, od katere nihče več ne ozdravi.

No, omejimo se le na mlade jetične deklice iz Villepinta. Za te ni dvoma, kaka bolezen jih mori. Vsaj se sprejemajo edino le

jetične osebe, ki imajo sobe po napredku boleznih. Je soba za one, ki so že na zadnji stopinji, katera naravnost in neizprosno pelje v gotovo smrt.

Nekdo je nekega dne ravno to sobo obiskal. Eno od bolnic vpraša, kako ji gre.

»O,« odgovori ona, »naša usoda nam je tu določena. Iz te sobe ne pridemo vun, razun če gremo v Lurd ali nas nesejo na pokopališče.

In zares, v Lurd jih prihaja prav mnogo pod vodstvom sestra Marijine pomoči, ki so tej bolnišnici dodeljene.

Villepint pošlje vsako leto po več takih bolnic v Lurd. Uspehi so izredni. Vzemimo tri leta, katere smo točno proučili, in videli bomo, da so ozdravljenja kar neprestana.

Leta 1896 je prišlo iz Villepinta v Lurd 14 bolnic. Ozdravelo jih je osem, šestim se pa ni nič izboljšalo. Tiste, ki so ozdravele, so bile tri leta pozneje še vedno popolnoma zdrave. Dve sta stopili v samostan, ena je postala postrežnica, ena uradnica v trgovini, ena sobarica v Londonu in ena učiteljica na Ruskem; sedma se je omožila in osma je postala gimnazijska učiteljica.

Leta 1897. se je število povečalo; osrčil jih je uspeh prejšnjega leta; v Lurd jih je iz Villepinta priromalo dvajset. Osem jih ozdravi popolnoma, ali vsaj deloma; od dveh se ni nič izvedelo, deseterim se ni izboljšalo. Kaj pa je bilo z njimi po minulih dveh letih? Prvih osem je ostalo zdravih. Dve sta stopili v samostan, ena je učiteljica v Parizu, dve sta pri trgovini, tri so se vrnile k svojim družinam. Od desetih neozdravljenih jih je pet še v bolnišnici, pet pa jih je umrlo.

Leta 1898. jih je potovalo iz Villepinta v Lurd štiriindvajset. In uspeh? Štirinajst se jih vrne popolnoma ali vsaj deloma ozdravljenih, deset neizpremenjenih. Preiskava po nekoliko mesecih je pokazala, da je od onih 14 ozdravljenih ostalo zdravih samo osem, šestorici se je bolezen vrnila. Od ostalih desetih pa jih je umrlo osem, dve pa sta za smrt bolni.

Torej od 54 jetičnih, katerih bolezen se je znanstveno izpričala in ki so bile večino-

ma že na zadnji stopinji jetike, je ozdravelo 24 popolnoma ali skoraj popolnoma in zdravje je ostalo stanovitno razun pri dveh ali treh.

Te deklice so bile ravno tako bolne, kakor njihove tovarišice, katere pa milosti ljenja niso dosegle. Od teh so skoraj vse pomrle, one pa, ki še žive, so že prav blizu smrti. Tako piše Bertrin.

7000 štejejo v Lurdu čudežnih ozdravljenj; a Bog ve, koliko tisoč jih je tam zdravja iskalo!

Pravijo pa, da taki, ki v Lurdu zdravja niso našli, potem lažje in bolj mirno in vdano trpe, ker vidijo, da je naravnost božja volja, da trpe in s križem obloženi pridejo v nebesa.

Dobe se pa v Lurdu tudi taki slučajji krščanske velikodušnosti, da en bolnik drugemu zdravje takorekoč odstopi. »Če imam jaz ozdravljen biti, ta pa ne, naj bo pa rajši ta mesto mene!«, tako molijo nekateri blagodušni bolniki. In Bog zopet take junaške ponudbe časih sprejme, časih tudi ne.

To naj služi v pojasnilo in ravnilo našim romarjem, in drugim, kateri pri lurški Gospe iščejo pomoči v časnih zadevah.

Vsi bolniki, ki iščejo pri Mariji lurški pomoči, naj sami goreče molijo zase, pa naj prosijo še druge pobožne osebe, da bodo zanje molile, če je božja volja, da ozdravijo.

Romarji so po veliki večini Kranjci. Še celo Štajarcev, ki slove kot goreči romarji, je primeroma malo. Temu je gotovo deloma vzrok ta, ker se bodo Lavantinci udeležili skoro istočasno nemškega avstrijskega romanja v Rim.

Kot zdravnik bo šel z nami vrli katoliški mož, deželni poslanec dr. Frančišek Jankovič iz Kozjega (Štajarsko).

Vprašamo še: Katera Marijina družba je pri volji, poslati z nami svojo zastavo v Lurd? Prosimo, naj se katera oglasi!

Gospodje, ki znajo francosko ali celoma ali deloma, prosimo, naj to posebe in čimprej naznanijo, ker je to velike važnosti. Prosimo lepo, da se vemo uravnati in pravočasno oskrbeti!

Lurška Mati.

Pohiti v Lurd, o duša moja,
in Mater ljubo tam pozdravi,
veseli se, da v taki slavi
Kraljica rajska zdaj živi!

Marijino presrečno mesto,
odkar se tam je rajsko-zala
Bernardki blagi prikazala —
o čudo, čudo naših dni!

Resnico kdo tajiti more?
V votlini je privrel studenec:
Devici sveti novi venec
poklanja čudež dan na dan!

»O pridite, otroci, k meni!«
— Brezmadežna bolnike kliče —
»dobrote moje boste pričle,
in rešeni skelečih ran . . .«

In romajo zemlje rodovi
in vernikov hité tisóči
tja k Materi, iskat pomóči. —
Le strmi, o neverni svet! —

Brezmadežne mogočno slavo
ozdravljenih nebroj oznanja
in srce slednje njej se klanja
in peva vsak hvaležnovnet . . .

O. Leander.

Presveto Rešnje Telo.

Odmevi iz Rima.

Z odlokom papeža Pija X. o pogostem sv. obhajilu je zasijala prijazna jutranja zarja novega poživljenega krščanstva. Prepričani smo, da so sv. oče izdali ta imenitni odlok vsled razsvetljenja od zgoraj. Niso zastoj že naprej govorili, da bo to papež najsvetejšega Srca Jezusovega. Osorni janzenizem, ki se je zajedel tudi med našini slovenskim ljudstvom, je razširil krive nauke o pogostem prejemanju sv. obhajila v veliko škodo duš; teh naukov so se verniki le preveč oprijeli. Zazijal je globok prepad med Jezusom in med verniki. V protislovji z naukom svete cerkve se je ljudem napačno svetovalo: nikar ne hodite večkrat k sv. obhajilu, saj tega niste vredni, podajate se v nevarnost, da naredite božji rop. Zaradi tega so tudi verni Slovenci dobili strah pred sv. obhajilom; balí so se iti k sv. obhajilu brez poprejšnje spovedi, kakor bi res skoraj vsi živi veli v smrtnih grehih, kar pa nikakor ni res! Sv. oče Pij X. so premostili ta prepad, ki je odjemal nebeški kruh otrokom ne-

beškega Očeta; odprli vsem široko, za vse vernike pripravno pot k nebeški pojediní. Ukazujejo katoliškim duhovnikom, naj oznanjujejo nauk: Prihajajte k pojediní nebeški, prihajajte prav velikokrat; priganjajte jih z vso silo, da se napolnijo cerkve in obhajilne mize! Jezus Kristus in sv. Cerkev zahtevata edino le, da mora tisti, ki gre k sv. obhajilu, imeti švatovsko oblačilo, to je da mora biti v stanu milosti božje, torej brez smrtnega greha in ima dober namen; ako so ti pogoji izpolnjeni, spoved ni neobhodno potrebna. Vsak krščenec, ki ima božje življenje v sebi, ima že po sv. krstu od Boga mu podeljeno pravico, da sme s tem nebeškim kruhom hraniti svoje dušno življenje; nihče mu ne more in ne sme te pravice jemati.

Ta odlok papežev obeta prinašati sveti Cerkvi bogatih, krasnih sadov. Verni Slovenci, oprimate se tudi vi pogostega sv. obhajila! Sv. oče vas vabijo, vi pa kot dobri otroci sv. Cerkve, čujte ta glas! Le pogosto-

ma s skrbjo pripravljene zavživajte nebeško hrano. To vas bo okrepilo v današnjih hudih časih, da boste ostali stanoviti v sv. veri. Tudi pri nas naj se v smislu sv. Očeta vse prenove v Kristusu, posebno pa še v evharističnem Kristusu, t. j. po pridnem, vrednem prejetanju sv. obhajila.

2.

V Rimu so ustanovili družinski očetje zvezo v ta namen, da bi se tem uspešnejše mogli boriti zoper razširjajočo se nenravnost. Tej zvezi so govorili sv. oče Pij X. pomenljive besede, izmed katerih navedemo sledeče:

»Sploh se čujejo tožbe, kako se širi kuga nenravnosti, pa ne le med odraščujočo mladino, temveč celo med otroci. Komaj pridejo k pameti, se že vdajajo grdobijam, kar nas vse navdaja z grozo in strahom.

Odkod pa pač prihaja ta spridenost, ki zastruplja mladostna srca? Sv. Duh pravi, da so otroci podobni starišem... Pač je zares večkrat te spačenosti kriva sprijena narava, toda navadno ta spačenost pride odtod, ker starši premalo pazijo na otroke ali so pa sami malovredni. Ako hočemo, da se zboljša človeška družba, se mora pričeti zboljšanje v družini.

Zato pa hvalim vašo »zvezo očetov«, ker ste se združili v ta blag namen, da v svojih in drugih družinah ohranite nravnost in vero, da bi tako mogli vzgojiti svoje sinove v dobre kristijane in državljane ter da tako svojo od Boga sprejeto očetovsko veljavo v ta namen obračate, da bi popeljali družino k Bogu, k poslednjemu cilju. Ime »oče« more nositi pravzaprav le Bog; toda Bog ga je dal tudi umrljivim ljudem, da bi jih učil, kako naj otroci spoštujejo svoje očete,

in kako skrbljivo naj očetje svojo najvišjo oblast v družini izvršujejo. Preden je bila človeška družba urejena, je bil oče kralj v družini, in on je kot duhovnik s svojimi otroci prinašal daritve večnemu Očetu, kakor to vidimo pri očakih Noetu, Abrahamu itd., vsi ti so za svoje družine darovali. To ime »oče« je Bog dal tudi tistim, ki v duhovnem pomenu očetovsko oblast nad svojimi duhovnimi otroci izvršujejo, posebno je hotel, da to ime nosi njegov namestnik na zemlji. Zato hvalim vaše prizadevanje, ker hočete biti namestniki božji v svojih družinah. Da pa morete Boga nadomestiti, pa ne smete le vporabljeni njegove moči, ampak tudi njegovo dobroto, ker Bog je pred vsem dober; zato morate tudi očetje biti dobri. Ako družinski oče s svojo močjo združuje tudi dobroto, potem ni mogoče, da bi ga ne ponesemali otroci. Dober oče bo naredil svojega otroka dobrega, on bo naredil otroke dobre do tretjega in četrtega rodu; in vsi ti bodo hvalili njegovo dobrotljivo skrb.

Zato hvalim, blagoslavljam in potrjujem vašo zvezo na poseben način ter želim, da se povsod razširi. Naj vas razsvetli Bog, da najdete prave pripomočke, da dobro izvršujete to apostolsko delo; sodelujte z gg. župniki, škofi in s papežem, da s skupnimi močmi razširimo kraljestvo Jezusa Kristusa na zemlji. Potem vas bode v starih letih obdajal venec pridnih otrok, ki vam bodo hvaležni, ker ste jih pripeljali na pot čednosti; ko se boste pa ločiti od tod, boste lahko dvignili roko k blagoslovu ter se poslovili od njih: »Ločimo se samo za kratek čas; v nebesih se zopet vidimo!«

Ko bi si hoteli vsi družinski očetje te besede sv. očeta k srcu vzeti in v življenju izpolnovati!

Teotim.

Kako je rajskomil ta kraj . . .

Kako je rajsko mil ta kraj, —
ta sveti kraj tu pred oltarjem,
pred vsemogočnim gospodarjem,
ki duš vodnik je v sveti raj.

A pusto zunaj je okrog . . .
Po polju tulijo vetrovi,
odeti s snegom so vrtovi,
vsa zemlja polna je nadlog.

Tu v cerkvi pa je takšen mir!
Sladkost iz tabernaklja dije,
iz njega milost v srca sije;
vseh milosti je tukaj vir.

Iz tabernaklja božji Sin
tako vabljivo duše kliče
kot nekda male otročice,
Ozdravit h'če jih bolečin.

Oj pridite le semkaj vsi,
ki z delom svojih rok živite,
ki trudni ste, ki se potite,
tu večni Bog vas okrepi.

In vi, ki dvomi vas teže,
ki svet vas moti, zapeljuje,
ki vas sovraži, zaničuje,
ko stiska vam obup srce.

O pridite sem pred oltar!
Tu božji sin v ljubezni sveti
vas hoče milostno oteti,
za nas dari se v spravni dar.

Moravčan.

Za Marijine družbe.

Kateri nauk je najpotrebnejši nauk?

(Potreben opomin Marijnim otrokom. — Dalje.)

Ni dosti le površno znati nauke sv. vere, ampak treba je tudi v tej reči napredovati. Jezus samega sebe primerja z dobrim pastirjem, ki pozna svoje ovce, in ovce poznajo njega in poslušajo njegov glas, »in gredo za njim, ker poznajo njegov glas.« (Jan. 10.)

Sv. pismo (ps. 1) blagruje človeka, ki ljubi postavo Gospodovo, ter jo noč in dan premišljuje. »In vse, karkoli počenja, mu gre po sreči.«

Sv. Gregor piše: »Kakor je znamenje zdravja, če kdo s slastjo jé, tako je znamenje večnega življenja, če ima kdo poželjenje po resnicah večnih reči, kot ovca po soli.«

Nevednost v naukih sv. vere je mati pregreh. Sv. Pavel našteva celo vrsto pregreh, ki so sad zadolžene nevednosti (Rim. 1. 28.—32.): »In kakor jim ni

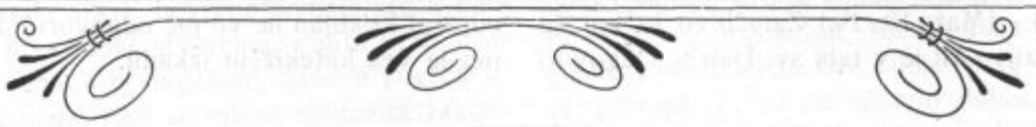
bilo mar, Boga spoznati, jih je Bog prepustil spridenemu poželjenju, da delajo, kar se ne spodobi, da so polni vse krivice, hudobije, nečistosti, lakomnosti, nevoščljivosti, ubijanja, krega, goljufije, hudodelnosti, podpihovavci, obrekovavci, Bogu sovražni, zasramovavci, prevzetni, staršem nepokorni, neumni, razuzdani, brez ljubezni, brez zvestobe, brez usmiljenja.«

Ali ne potrjuje tega vsakdanja skušnja? O, ko bi bili nevedneži v krščanskem nauku tudi nevedneži v grehu! Saj se je že v stari zavezi pritoževal prerok Ozej (4. 2.), da »ni spoznanja božjega v deželi«, zato se pa »kletve in laž in morija in tatvina in prešestvanje enako povodnji razliva«.

Zakaj so bili prvi kristijani tako goreči v veri? Zato ker so bili podučeni v sveti veri in so vsled tega spoznali, da ni večjega bo-

Žalostna Mati Božja.

gastva, ne večjega zaklada, kakor je sv. vera (sv. Avg.). Pravični iz vere živi, vera pa pride iz poslušanja in učenja resnic sv. vere. Sv. Hieronim piše, da so pri vsakdanjem delu, v ječah, pri pojedinah prepevali psalme, ki so se jih že otroci učili na pamet. Isti cerkveni pisavec hvali sv. Fabiolo, kako je rada prebiralala sv. pismo, rekoč: »Moj ljubi Jezus, s kakšnimi željami, s kakšno skrbnostjo se je lotila božjih bukev! Kakor se lačni človek želi najesti, tako je vsa tičala v branju prerokov, evangelijev, psalmov, v teh je popraševala in odgovore hranila v skkrinji svojega srca.« Gavdenciju, nekemu svetnemu gospodu, je pisal, kako naj uči hčerko Pakatulo, tako-le: »Kadar bo ta hčerka stopila v sedmo leto in se bo jela sramovati ter bo umevala, kaj ima molčati in kaj bi govorila: takrat naj se psalmov uči na pamet in preden doraste do deklinških let, naj Salomonove bukve, evangelije, apostole in preroke shrani v svoje srce.«

Če vzameš v roke življenje svetnikov, prepričaš se, kako temeljito so bili svetniki in svetnice celo v prvih časih podučeni.

Kako modro so odgovarjale nežne device, kakor sv. Neža, sv. Agata, sv. Marjeta, sv. Lucija ali Cecilija i. dr., svojim poganskim sodnikom. Ko je deželni oblastnik Pashazij ukazal sv. Luciji darovati malikom, odgovori mu devica: »Čista in pred Bogom neomadežana pobožnost je ta: obiskovati sirote in vdove v njih nadlogi, in neomadežanega se ohraniti pred tem svetom. Ta tri leta nisem nič drugega delala, kot živemu Bogu darovala.« Sodnik ji odgovori: »Minule bodo besede, ko bo prišlo do udarcev.« Lucija odvrne: »Božjim služabnikom ne bo zmanjkalo besed, ko jim je od Gospoda Kristusa obljubljeno: Kadar vas bodo pa izdali pred kralje in poglavarja, ne skrbite, kako in kaj bi govorili; zakaj dano vam bo tisto uro, kaj govorite. Niste namreč vi, kateri govorite, ampak Duh vašega Očeta je, kateri v vas govori.« (Mat. 10. 19.) Zaničljivo jo vpraša Pashazij: »Ali je v tebi sv. Duh?« Odgovori

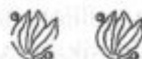
mu: »Tisti, ki čisto in pobožno žive, so temelj sv. Duha.« Sodnik reče nato: »Dal te bom peljati v nesramno hišo, da te bo zapustil sv. Duh.« Devica pa ga zopet zavrne: »Če me boš zoper mojo voljo dal onečastiti, se mi bo čistost podvojila v plačilo!« Vprašam te, krščanska deklica, ali bi bila mogla Lucija tako modro odgovarjati, ako bi ne bila podučena v sv. veri?

Dasi dandanašnji kristijanov sicer ne preganjajo z mečem, se vsiplje nanje neprenehoma ploha obrekovanja in zaničevanja. Še vedno se izpolnjuje izrek sv. Pavla: »Vsi, ki hočejo pobožno živeti v Kristusu Jezusu, bodo preganjanje trpeli.« (II. Tim. 3, 12.) Če se podaš samo par streljajev proč od očetove hiše ali pa še celo v domači hiši, moraš poslušati, kako se z blatom ometava vse, kar je svetega, kako se v nič devajo verske resnice, kako se izpodkopa krščansko življenje, kako se grdi sv. cerkev in njeni služabniki. Kaj naj šele rečem o brezverskih in nepravniških časnikih in umazanih podobah, s katerimi satanovi najemniki lovijo neizkušene duše. Marsikakega prej dobrega mladeniča ali dekleta je tako berilo popolnoma zbegalo. Vjel se je v nastavljen zanjko... pa o tem kaj več drugo pot. Kje je pa pravi vzrok, da se je vjel? Premalo je znal krščanski nauk ali pa ga je že pozabil! V takih okoliščinah mora človek neprenehoma imeti v rokah »š č i t v e r e«, s katerim zamore vse ognjene pšice hudobnega duha ugasiti; pripravljen mora imeti »m e č d u h a« (Efež. 6. 16.), ki mora biti vedno dobro nabrušen in tvoja roka ga mora znati dobro sukati, sicer podležeš. Nabrusi se pa meč duha, če se človek pridno uči krščanskega nauka in ga tudi ponavlja. Proti božji besedi sam satan nič ne premore. Ali ni Zveličar skušnjavca s svetim pismom ugnal, ko mu je v vsaki skušnjavi povedal, kako je pisano! Mnogokrat so ugovori nasprotnikov tako neumni, da bi jih moral znati zavrniti vsak prvoobhajanec, in odrasel kristijan ne vé nič odgovoriti, ker se mu je ves katekizem izkadil.

Krščanska družina.

Krščanska mati.

4. Mož in žena.

Ko sta si zakonska pred oltarjem prisegla zvestobo, poda žena svojo roko možu, ki položi vanjo svojo desnico. Domačo hišo in starše je zapustila, da bi našla v možu novo oporo. Roki skleneta v dokaz, da ne bosta drug drugega zapustila, ako jima Bog tudi nadloge pošlje. Nato ovije mašnik sklenjeni roki s štolo in jih blagoslovi v podobi križa. Kristus jih je zedinil v nerazvezljivi zavezi, da križe življenja s pomočjo božjega blagoslova skupno prenašata. Za ženo je torej najvažnejše vprašanje na svetu: Kakšen je mož, ki si ga je izbrala. — Kako srečna more postati žena v zakonu, ki ima dobrega moža! Njegovo življenje je drugim v zgled, njegova beseda resna in odločna vedno v tolažbo in njegovo obnašanje vsem v spodbudo. Njegovo oko pazi na družino, njegovo delo jo živi. Otroci rastejo v strahu božjem v veselje očetu in materi. O takih pravi sv. pismo: »Blagor vsem, ki se boje Gospoda, ki hodijo po njegovih potih. Zakaj delo svojih rok boš užival; blagor tebi in dobro ti bode. Tvoji otroci so kakor mlade oljke okoli tvoje mize. Glej, tako bo oblagodarjen človek, ki se boji Gospoda.« Ps. 127. V takih razmerah more žena pozabiti svoje domače, ker je našla dobrega moža in pošteno krščansko hišo.

Človeška slabost pa skrbi, da se nikjer na zemlji ne uživa nekaljena sreča. Nobeden zakonskih ni brez slabosti in napak. Vsak pregrešek pri očetu in materi je pa kakor mrzla slana, nevaren domači sreči. Šele zdaj, ko vkupaj prebivata, vidita drug drugega napake in nagnenja, katerih popred še slutila nista. Ako se takrat spomnita zakonske prisege in svoje dolžnosti, bosta kakor

dva nova mlinska kamna, ki si pri mlenju izbrusita ostrine in robove, potrpeła drug z drugim. Tudi pri takih domačih težavah še ni hudega, dokler je v obeh vera, vest in dobra volja drug z drugim potrpeti in si v vseh težavah pot v nebesa pripraviti. Če sta tudi včasih različnih misli, vendar se bo vse lepo izteklo, če imata vedno pred očmi zadnji namen: sebe in svoj stan posvečevati, da sebe in svoje izveličata. — Žal, da je prav veliko mož vdanih napakam, ki morejo družinsko srečo prav do korenin izpodkopavati. Izmed teh lahko imenujem pijančevanje, nasprotstvo do cerkve in preveliko posvetnost.

1. Mož pozabi, da je zanj le v njegovi družini prava sreča, išče družčine, vda se pijači in v gostilnah zapravi večino svojih dohodkov. Domu pride pijan in preklinja ženo. Veselje do dela in molitve izgine in z njim sreča iz hiše. Otroci, po navadi bolj slabotni, vidijo slab zgled in materino žalost in zgubijo spoštovanje do očeta. V nekaterih slučajih se vklenejo s tem večjo ljubeznijo matere, v drugih še pogostejih pa podivjajo. Živijo navadno v takih hišah ubožno, primanjkuje jim najpotrebnejšega, tudi obleke in šolskih knjig, vse preveč stane; oče pa pije in pije. Uboga žena bi bila skoro bolj srečna v puščavi pri suhem kruhu, kakor ob strani moža pijanca. Če je potrpežljiva in bolj tihe narave, jo le prepogosto huda žalost spravi v zgodnji grob. Če je zelo jezi vdana, bo klela, mož bo doma razsajal in otroci, uboge sirote, nimajo nikogar, na katerega bi se naslanjali. Mnogo žena hodi v gostilne može iskat, tam pijejo same ob moževi strani, ali pa na skrivaj doma, če ne žganja, pa močni čaj z rumom ali drugimi

žganimi pijačami. Življenje v takih družinah je nekaj groznega. Število mož, ki so pijači vdani, je v naših deželah grozno veliko. Milijoni in milijoni kron se na ta način zapravijo. Marsikatera dekle se poprej tolaži, da bo moža spreobrnila in ga od gostiln odvrnila. Navadno se pa pokaže, da mož bolj ljubi gostilno kakor ženo.

2. Druga napaka, ki zastrupi družinsko srečo, je nasprotstvo do vere in cerkve pri svobodomislecih. Mož še hodi v cerkev (o takih, ki glavnih krščanskih dolžnosti ne izpolnjujejo, ne govorim tukaj); toda nasproten je duhovnikom, bere veri sovražne časopise, zahaja v slabo tovarišijo, pobožnosti in zakramenti so mu zoprni, vse kar se v cerkvi priporoča ali duhovniki delajo, mu je sumljivo, vsemu nasprotuje. Mož se vidno pravi veri vedno bolj odtuja, ni več navezan nanjo kakor otrok na mater, temveč le kakor suh list na drevo. Prvi piš ga odnese. Oče še izpolnjuje glavne krščanske dolžnosti, otroci vzgojeni v veri sovražnem duhu, jih ne bodo več. Če pa otroci ne bodo Boga spoštovali, tudi staršev ne bodo. Taki starši si sami odžagajo vejo, na kateri raste sreča družine. Navadno se taka očetova napaka pozneje le težko zopet popravi. Lahko rečem, da so nasledki takega obnašanja še hujši pri otrocih, kakor v družinah pijancev. Žena mehkega srca, le prerada z možem potegne. Še sama ne ve, kdaj pride v ta pogubni tok. — Prav je imela ona dekle, ki je rekla: »Liberalca ne, če je tudi zlat!«

3. Tretji grobokop domači sreči je pohlepnost po svetu. Nikoli ni zadosti premoženja, ne dela, ne dobička. Vse misli in želje so le v to obrnjene, da bi si pomnožili premoženje in otrokom zapustili lepe dote. To je navadno pri takih, ki že imajo lepo premoženje, pa hočejo le še več imeti. Ni časa za molitev, ne za zakramente. Otroci so zanemarjeni, le delo in dobiček jim je mar. Vsi zavidajo bogato hišo, toda žena je le sužnja svojih opravkov. Vprašal sem mater na smrtni postelji: »Ali ste skrbeli za svoje otroke?« »Ne gospod! Delala sem, pridno

delala, za otroke pa nisem imela časa skrbeti.« Uboga žena, kakšna bo tvoja večnost! Prav je, da se dela, pridno dela in natančno opravljajo dolžnosti stanu, toda le eno je potrebno. Dajte Bogu, kar je božjega in vse drugo vam bo privrženo!

Hudo se godi ženi, ki ima pijanca, brezverca ali lakomneža za moža. Biti bi ji moral opora, pa ji je le v bridko žalost, in pri otrocih v glavno oviro dobre vzgoje. Z njo naj bi zidal, pa le podira, kar ona s trudom napravi. — Ali more pri teh razmerah mati še kaj doseči? S človeškimi močmi gotovo ne, milosti je pa vse mogoče. Tudi v največji zapuščenosti more Bog človeka rešiti. Mati se ne sme bati truda, ko se gre za večno srečo neumrjochih duš.

Kako naj se torej žena obrača v domačih težavah? Najpred mora dobiti drugo oporo. Nekatero ženo, ki se ne morejo same pomagati, potožijo svoje domače težave sosedam in prijateljicam, ki jim seveda vselej prav dajo in skupno obsodijo hudobnega moža.

Toda, kaj je s tem pomagano? Sosea ali prijateljica je potrdila, da ima prav. Z neko nevoljo in mržnjo do moža se vrne domu, kjer ji je vse še bolj tuje; še težje prenaša težo zakona, prepir z možem je še hujši. Sosea jo je poslušala in si sama mislila, če tudi ni povedala: »Ti tudi nisi prida. Malo bi pa že lahko potrpele.« Hitro pove sosedi in prijateljici. Kmalu ve vsa vas za domači prepir. Zve tudi mož, ki postane ves divji nad svojo ženo. — Kaj si dosegla, nesrečna žena s svojim prenatgljenim govorjenjem, koliko ti je bilo boljše?

Takrat, ko ti bo srce težko in boš tako nesrečna v svojem stanu, se spomni na besede preroka: V molčanju in upanju bo vaša moč. V molčanju bo vaša moč v občevanju z ljudmi. Kar se doma zgodi, naj doma ostane. Žalost žene naj ostane skrivnost na dnu njenega srca. Čim več govoriš čez moža, tim več govoriš čez domačo hišo, tim več tudi čez sebe, ker si ti steber hiše, katero podiraš. Če ti je srce težko, ter potrebuješ sveta in pomoči, pomisli dobro, komu boš zaupala svoje skrivnosti. Le v re-

snici zanesljivim, modrim in molčečim osebam gre včasih malo potožiti svoje težave. — V molčanju bo vaša moč. Če je naš Jezus toliko trpel in molčal ter vse prenašal z največjo potrpežljivostjo, zakaj ne bi mogla ti na svetu nekaj pokore opraviti? Le nekaj velikodušnosti in darovanja same sebe je treba.

In v upanju bo vaša moč. Če je našla žena na možu le breme, mora oporo višje iskati. Nesrečna si in zapuščena, misliš, da ti ni živeti pri takih težavah, toda glej, oči tvojega najboljšega prijatelja, očeta in brata so nate vprte. Z neko tiho žalostjo ti kliče: »Hči, zakaj pa name pozabiš?« Tam v hiši je križ in na križu Sin z odprtimi ranami in ranjenim srcem. On, ki je pil kelih do dna, ki pozna

vse človeško gorje, tudi tvoje, te čaka, te kliče, ti zapoveduje: »Pridi k meni, jaz sem tukaj.« — Molitev pred križem, posebno molitev k presv. Srcu, ki nas je tako neizrečeno ljubilo in bilo od nas zavrženo in zapuščeno in vendar nas še ljubi, bo tvojo žalostno dušo pomirilo. Užgala se ti bo iskrica ljubezni do Jezusa in ti bo pokazala kraljevo pot križa, po kateri pridejo grešniki v nebesa. Pojdi takrat v cerkev molit pred tabernakelj, prejmi sv. zakramente in skusila boš, koliko moč daje naša vera žalostnemu srcu. Moli v vsaki mali žalosti in težavi, v vsaki večji nadlogi pa pojdi v cerkev in izlij pred Jezusom svoje srce. Ne pojdi preje ven, dokler nisi potolažena in mirna. V molčanju in upanju bo vaša moč.

Anton Oblak.

Za naše fante.

No, gospod urednik, ne vem kako je to, da tega prostora »za fante« že v več »Bogoljubih« zastonj iščem. Ali so fantje pozabili na »Bogoljuba« kali, da nič ne pišejo. Ali je pa morebiti gosp. urednik preustrojil ta prostor »za fante« v drugi — boljši namen. Pa upam, da ne! Pa naj že bode, kakor hoče. Fantje, le pogum ter pišite večkrat kaj za »Bogoljuba«, ker gotovo vas bode urednik vesel in bo imel kak majhen prostorček za vaš rokopis. Pokažimo, da znamo tudi sukati pero, če ne pravilno, pa vsaj zasilno. S tem si lahko priučimo marsikaj ter tako postanemo apostoli dobrega tiska. S takimi pismi se lahko marsikaj zmenimo. Za danes vam, ljubi tovariši, le nekaj malega na srce položim v tem času, ki smo ga nastopili.

Priromala in prišla je zaželjena pomlad in ž njo vsakovrstno pomladansko delo. Kaj pridno se dela po vinogradih, ker je v njih najveselejše pomladansko delo. Pri takem delu se zbere dokaj mladih fantov in deklet. Pa žalibog, mnogokrat se opazi, da ti mladi

ljudje silno grdo govorijo, klafajo in kolnejo, da je groza! Prosim vas toraj, fantje ljubi, bodite previdni in pametni pri govorjenju in pri občevanju, ne klafajte in grdo ne govorite pri delu v vinogradih, poljih in senožetih, ker to ni samo grdo, ampak to je greh, ki mori dušo in telo. Pa ne le to, ampak to je tudi tisti krvavi bič: toča, peronospora in trtna uš, ki uničuje žlahtno vinsko trto in druge poljske pridelke. Kakor pomori in posmodi hudi mraz vse, kar je zelenega, tako tudi pomori klafač in preklinjevavec, kar je nedolžnega. Varujte se vseh nepotrebnih besedi, ker od vsake besede bode enkrat oster račun pred večnim Sodnikom. Če bi pa bil kateri takih klafačev in preklinjevavcev v vaši sredini, posvarite ga brez vsega strahu. Če pa ne uboga, ga pa pustite pri miru, ker s koprivo se ni dobro veliko pečati, rada opeče, tako tudi s takim malopridnežem ne. V kratkem še kaj. Fantje oglasite se! Sprejmite srčen pozdrav v Kristusu Gospodu, od

Štajarskega fanta!

Babilonski stolp.

V deželi daljni babilonski,
kjer reka Evfrat tje buči,
mogočni Noetovi mlajši
na zborovanje so prišli:

»Pretesna je dežela naša,
da v njej prebivali bi vsi,
poiščimo deželo novo!«
tako se njihov sklep glasi.
»Poiščimo deželo novo,
saj svet širok je in prostran,
naprej tedaj po novih potih,
da nam napočit lepši dan!
Svoboda bodi naše geslo,
svoboda uma in srca;
svobodno bomo si izbrali
v tujini novega boga.
A preden dom svoj zapustimo,
zgradimo stolp si do neba,
ki poznim bo rodovom pričal,
da mi smo bili tu doma!«

Ko zora pozlati višave,
otroci, moški in žene
gredo na delo v gostih trumah
in pridno sučejo roke;
prinašajo kaménje, skale,

in trudijo se noč in dan,
v imenu svobode, napredka
postal je skoraj vsak — tlačan.

Stolp dviga višje se in višje.
»Ah, še je daleč do neba!«
vzdihujejo tlačani trudni,
»Kdaj prišli bomo do vrhà,
kdaj bo trpljenja tega konec,
kdaj konec tega bo gorja,
kdaj, bratje bomo zopet prosti?!« —
»Naprej, naprej, pogum velja!«

A Bog, ki vekomaj je isti,
poznal prevzetne je želje,
poznal je dobro vse nakane,
načrte vse je zmedel te.
Jeziki so se jim zmešali,
da drug ni druga več umel;
popustil vsak je svoje delo,
po svetu prosto je odšel.

V deželi daljni babilonski,
kjer reka Evfrat tje buči,
stoji še danes razvalina,
ki nas — p o n i ž n o s t i uči.

Fr. Pavšič.

Odlikovanje naročnika „Bogoljubovega“ v Ameriki.

Naš dopisnik nam poroča iz Clevelanda, da je Rev. Jožef Marija Koudelka, župnik nemške župnije sv. Mihaela v Clevelandu, rodom Čeh in velik prijatelj Slovencev, imenovan za pomožnega škofa clevelandске škofije. Lansko spomlad se je visoki gospod naročil na »Bogoljuba«, in vsako številko redno prebiral. Dokler v Clevelandu ni bilo slovenskega duhovnika, je bil ta gospod obenem tudi slovenski župnik. Govori in piše poleg češkega, nemškega in angleškega jezika še poljsko, slovensko, hrvaško, laško, malo francosko in mažarsko. Zato

bodo zlasti vsi Slovani pod njegovo oblast spadali.

Milostnemu gospodu škofu želimo obilo blagoslova iz nebes, da bi tudi nadalje mogel še dolgo let tako uspešno delovati za prospeh slovanskih katoličanov v Ameriki, kakor je dosedaj!

Temu voščilu našega dopisnika se tudi s celim srcem pridružuje uredništvo »Bogoljuba« z naročniki vred. Svoje častitke, svoja voščila pošiljamo visokemu odlikovancu preko oceana. Mnogo blagoslovljenih let!

Preostre pridige.

Zgodi se, da se semtertja kdo pritožuje ali spodtika nad kako pridigo, češ, da je bila preostra. Ali je taka pritožba upravičena?

Vsakemu pridigarju mora biti za prvi zgled najboljši pridigar vseh časov, božji učenik Jezus Kristus, ki je samega sebe imenoval resnico in je najčistejšo resnico oznanjeval. In resnico mora tudi vsak pridigar oznanjevati. Resnica pa večkrat bôde in jo je neprijetno slišati, a zato ostane še vedno resnica. Ž njo mora pridigar na dan neglede na levo, neglede na desno. Pregrehe in napake, zlasti v sedanji dobi najbolj razširjene in pogubne mora propovednik v svojih govorih grajati, ne ozirajoč se na veljavo ljudi. Tako so ravnali vsi služabniki božji, ki so ljudem oznanjevali voljo božjo. Ko je Noe ljudi zaradi njihove sprijenosti opominjal h pokori, jih gotovo ni hvalil. Prerok Jona Nivitov tudi ne v enakem slučaju. Sv. Janez Krstnik je kralju Herodu neustrašeno očital prešestvo in krvoskrunstvo ter se je pri oznanjevanju pokore posluževal ostrih izrazov; imenoval je brezbožneže svojega časa »gadjo rodovino«. (Mat. 3. 7.) Tudi Kristus sam ni gledal pri oznanjevanju besede božje na veljavo ljudi in mu ni bilo mar za nikogar. (Mat. 22. 16.) Mogočne pismarje in farizeje je šestokrat zelo ostro grajal in jih imenoval skušnjavce, hinavce, slepce, lažnjive preroke, pobeljene grobove, hudobni in prešestni rod; apostolu Petru je rekel nekoč »satan«, ko ga je ta hotel odvrniti od trpljenja; oskrunjevalce templja je pa celo z bičem prepodil in jim njihove mize prevrnil. Kolikokrat je nespokornim grešnikom tudi resno žugal z večnim pogubljenjem! Sv. Peter je svoje poslušalce v pridigah ostro prijemal in jim njihove pregrehe predbacival, kakor beremo v Dejanju apostolov. Njemu enako je postopal sv. Pavel in velel tudi svojemu učencu Timoteju: »Oznanjuj besedo, ne jenjaj, bodi priložno ali nepriložno.« (II. Tim. 4. 2.) Celu miliv. Štefan je velikemu zboru, starašinam, pismarjem in ljudstvu v svojem svarečem

govoru dejal: »Trdovratni in neobrezani na sročih in ušesih, vi se vedno Sv. Duhu ustavljate«, »izdajalci in ubijalci Pravičnega«. (Dej. ap. 7. 51. 52.)

Te zglede neustrašenih oznanjevalcev besede božje so posnemali sv. očetje in cerkveni učeniki, in posnemati jih mora tudi pridigar sedanjega časa. V propovedih mora vedno resnico oznanjevati, naj je komu ljuba ali ne. Kakor roža vrtnica nima samo lepo dišečega cvetja, ampak tudi trnje, tako tudi resnica ni vedno prijetna, ampak je marsikdaj tudi bridka. In kakor mora zdravnik bolniku, ki ga hoče ozdraviti, večkrat dajati zoprna zdravila, ga celo večkrat rezati in žgati, tako mora tudi pridigar pri oznanjevanju besede božje včasih ostreje nastopiti in kot dušni zdravnik podajati grenkejša zdravila resnic vsled grehov bolnim dušam, da odstrani dušne bolezni. Kajti »živa je božja beseda in močna in ostrejša, kot vsak dvorezni meč in seže do ločitve duše in duha, tudi sklepov in mozga in razsodi misli in namene srca,« pravi sv. Pavel. (Hebr. 4. 12.) Ž njo namerava cerkveni govornik grešnike dovesti do spoznanja samega sebe, jih ganiti in spreobrniti. Če si prost tistih pregreh, ki jih pridigar šiba, zahvali Boga in ga prosi za milost, da se jih z njeno pomočjo še nadalje ogiblješ; če pa nisi prost, pa skesano trkaj na prsi, rekoč: mea culpa! Ako bi ljudje tako živeli, kakor v dosego zveličanja morajo, bi »preostrih« pridig ne bilo treba; ker pa tako ne živijo, so pa včasih potrebne. O kako veliko odgovornost pred Bogom si vsled tega nakopavajo tisti, ki pridigarje zaradi njihovih pridig sovražijo, preganjajo ali celo pred sodišče tiraio! Pazi, da ne boš med tistimi, o katerih sv. Pavel toži: »Prišel bo čas, ko zdravega nauka ne bodo trpeli, temuč si bodo po svojih željah izbirali učenike, kateri ušesa zgačejo; in bodo od resnice ušesa odvrčali, k basnim pa se bodo obračali.« (II. Tim. 4.)

Te besede veljajo tudi za naš čas.

Vzemi si torej vse nauke propovedi, in naj so tudi bolj ostre, verno k srcu in ponesi jih na dom sebi in domačim za izpolnjevanje v življenju, ravnaoč se po besedah sv. Kri-zostoma, ki pravi: »Kakor mnogi, če se vra-čajo s kakega vrta, vrtnico ali vijolico ali kako drugo cvetlico s seboj vzamejo, drugi pa z dreves sadove, zopet drugi od bogatih

pojedini svojcem nekaj jedil domov prineso, tako moraš tudi ti, če se vračaš iz cerkve, svoji ženi, svojim otrokom in domačim kak nauk s seboj prinesiti. Take cvetlice ne ove-nejo, taki sadovi ne zgnjijejo, taka jedila se ne spridijo in bodo tebi in tvojim donesla ne samo kratko veselje, ampak trajno korist.«
K. Č.

Zverina ali kali?

Strašen zločin se je izvršil dne 23. sve-čana l. l. v katoliški cerkvi v Denver-u v Ameriki. Laški anarhist Giuseppe Carniccia je pred oltarjem ustrelil frančiškana o. Leona Heinrichs, ko je ta ljudi obhajal. Hudobnež se je v cerkvi sv. Elizabete obnašal tako, kakor da hoče z drugimi verniki iti k sv. obhajilu. Pokleknil je k obhajilni mizi; poleg njega je klečalo več žensk. Ko je mašnik anarhistu podal sv. hostijo, je ta planil po-konci, grozno je zaklel, potegnil samokres iz žepa ter ustrelil na duhovnika. V srce zadet je o. Leon zaupil ter se zgrudil mrtev na tla. Nato je planil morilec iz cerkve. Več mož jo je udrlo za njim; posrečilo se jim je, da so ga

zunaj prijeli in zvezali. Mrzlo je priznal, da o. Leona ni zato usmrtil, ker bi imel kako osebno sovraštvo do njega, temuč zato, ker v s e d u h o v n i k e sovraži. »Pokleknil sem zato k obhajilni mizi, da sem lažje dobro po-meril,« je dejal. Pred sodnijo je dejal, da očeta Leona še poznal ni. Nadaljeval je: »Mehanično sem se približal oltarju. Odprl sem usta. kakor drugi; tudi meni je duhov-nik dal hostijo, ki pa me je pekla kakor ogenj. Skočil sem pokonci, pljunil hostijo iz ust, potegnil samokres in sem ustrelil . . . Čina ne obžalujem.« Take grozne sadove rodi brezverstvo!
Teotim.

Satanova sapa.

Blizu Nairobi v angleški vzhodni Afriki se nahaja globoka luknja, kateri je dalo ljud-stvo ime »Satanova sapa«. Iz te luknje se dviga tako strupen vzduh, da umori vsako živo stvar, ki pride blizu. Domačini imajo grozen strah pred to jamo, ki diha smrt. Okolica je kar posuta s kostmi živali, ki so se nevedé približale smrtni sapi ter poginile. Ljudje so videli, kako so koze, psi in tiči naglo poginili, ko so se približali jami. Vlada je dala napraviti okrog nevarne jame visok plot, da živali ne morejo blizu, ter svarilne napise, da se potniki ne podajo nevedé v grozno smrt.

Mar niso li usta marsikaterega kristijana podobna tej strupeni jami? Kolikrat bruhajo iz njih grde, nesramne, brezverske, bogo-kletne besede, ki širijo smrten strup v oko-lici, kamor pridejo! Koliko mladih duš po-moré s svojimi pohujšljivimi besedami! Nesrečni zapeljivci, ko bi hoteli spoznati, kaj se pravi umoriti dušo, ki je dražja kot cel svet, dušo, ki je odkupljena s krvjo učlovečenega Sinu božjega. Gorje morivcem duš! Gorje ljudem, po katerih pride pohujšanje. Boljše bi bilo, da bi se jim navezal na vrat mlinski kamen in bi se potopili v globočino morja!
Teotim.

Dragi »Bogoljubovi« čitatelji! Nikdar in nikoli ne dajte pohujšanja! Pazite, varujte se! Kjerkoli morete, pa se neustrašeno ustavljajte pohujšanju od drugih strani. Osramotite pohujšljivca, povejte mu, kako odgovornost si nakopuje s strašnimi umori

duš! Svarite ljudi pred slabimi listi, ki brave zastrupljajo s strupom brezverskega in nenravnega berila!

Ni zastonj rekel božji Izveličar: »Gorje svetu radi pohujšanja!«

Teotim.

Ajdovec na Dolenjskem.

Zanimivosti z mojega pota.

(Piše urednik.)

Marijanski shod v Lincu.

Končno smo vendar prišli na marijanski shod v Lincu, ki je bil cilj našega potovanja od začetka. Našli smo se na tem shodu štirje slovenski duhovniki. Razun naju dveh sta bila tam še gospod Alojzij Stroj, semeniški špiritual v Ljubljani, in gospod Karol Gnidovec iz dolenskega Št. Vida. Prvi gospod je bil na potu z nemškega katoliškega shoda v Würzburgu in s svojega potovanja ob Porenju, drugi je imel pa še pred seboj neki pot po opravkih v Nemčiji. — Bilo je na shodu tudi nekaj gospodičen iz Ljubljane.

Marijanski shod v Lincu je bil nekaj velikega in lepega. Trajal je dva dni in še nekaj čez, udeležnikov je bilo — vsaj drugi dan — kakih tri ali štiri tisoč, zborovanja so bila slovesna, govorniki sloveči. Vse mesto je bilo v zastavah. Kaj takega bi v Ljubljani ne

bilo mogoče! Tudi Lincu se je bilo čuditi, saj v mestu je pač tudi dosti liberalizma in socializma; mestni zbor je v liberalnih rokah in v državnem zboru zastopajo mesto socialni demokratje. V tem oziru Linc ni nič boljši od naših mest, samo manire tamošnji nasprotniki več znajo kakor naši.

Zborovanja so bila v treh dvoranah, izmed katerih sta dve večji kakor »Unionova« v Ljubljani; cerkvene slovesnosti pa v novi stolnici Brezmadežnega Spočetja. Da so se mogle vse te dvorane dobiti in da se je moglo vse tudi po vnanje tako slovesno izvršiti, se je bilo veliko zahvaliti naklonjenosti in prizadevanju deželnega glavarja dr. Ebenhocha, sedanjega poljedelskega ministra, ki je sam v Marijini družbi, in čegar podobo smo pred kratkim prinesli.

Da bi takih vrlih mož kaj več imeli!

Ni pa moj namen in tudi ni mogoče, tega marijanskega shoda prav nadrobno in na široko popisovati. Ravno pred nekaj dnevi sem dobil tiskano poročilo o tem shodu, — bukve, debele 200 strani. Ko bi hotel natančno poročilo o shodu podati, bi moral te bukve prestaviti. To pa za nas nima pomena. Kar sem na shodu slišal in videl, ali kar v teh bukvah berem, to bom porabil drugod in ob drugih prilikah. Tukaj zadostuje samo malo površne podobe.

V soboto zjutraj je bila škofova sveta maša v stolnici v čast sv. Duhu. Nato v deželni redutni dvorani zborovanje dopoldne in popoldne. Glavno besedo so imeli na shodu jezuiti, ki so v posebni zvezi z Marijinimi družbami, med njimi nam bolj znani: P. Abel, P. Kolb, P. Widmann, bivši provincial itd.

Zvečer je bil »pozdravni večer« v drugi večji dvorani, žarno razsvetljeni in lepo okrašeni. Pozdravila sta shod škof in deželni glavar. Slednji je »v imenu lepe marijanske dežele gornje-avstrijske« pozdravil »najprisrčnejše, najnavdušenейše in najpobožnejše«. — Nato je govorila, kakor je pri takih prilikah že navada, še cela vrsta govornikov: vmes je igrala godba.

V nedeljo, na Malega šmarna jutro, spet slovesna škofova sveta maša s pridigo in skupnim sv. obhajilom. K sv. obhajilu so pristopili s svetinjami na prsih deželni glavar Ebenhoch s soprogo, grof Walterskirchen, baron Wittinghoff-Schell, baron Spinette in mnogo mnogo drugega moštva in ženstva. — Po sveti maši se je zborovanje nadaljevalo: za moške posebej in za ženske posebej.

Popoldne istega dne sta bili dve veliki procesiji v novo stolnico: moški so šli s škofom na čelu iz stare stolnice, ženske pod vodstvom stolnega prošta iz uršulinske cerkve; v novi stolnici so se združili. Te dve procesiji sta bili nekaj veličastnega; vse mesto je bilo pokoncu. Velika vrsta zastav, vmes se je razlegal rožni venec, petje, godba, mogočno zvonjenje. V cerkvi je bila pridiga, ponovitev posvečenja, litanije (ki jih pa menda ne znajo peti kakor pri nas), papežev blagoslov in zahvalna pesem.

Zvečer slavnostno zborovanje v tretji, največji dvorani. Poleg domačega škofa je bil navzoč tudi misijonski škof Henninghaus, rojen Nemeč, zdaj pa apostolski vikar na Kitajskem, ki je prišel za nekaj časa v Evropo. Spet cela vrsta govorov, pozdravov, telegramov, vmes nežno petje. Glavna govora sta pa imela ta večer dva svetna gospoda, in sicer zopet deželni glavar Ebenhoch, tisti krasni govor, katerega sem bil tudi že enkrat omenil, in pa bavarski profesor Sickenberger, velik in krepak mož z mogočnim glasom, pa odločen katoličan in navdušen Marijin družabnik.

Shod je bil s tem v glavnem končan in veliko udeležnikov se je odpeljalo domu. Kar jih je pa ostalo, so šli drugo jutro — bilo jih je še kakih tisoč — s procesijo na bližnji Pöstlingberg. Tudi oba škofa sta šla gori in maševala. Po pridigi in svetih mašah je bilo končano drugo vse — samo duhovniki sami med seboj smo še enkrat, in sicer drugič, se zbrali k posvetovanju, ki je trajalo še dolgo.

Po skupnem kosilu smo se poslovili in razšli. Mi trije Slovenci smo s hriba doli v mesto gredé mimoidoč pogledali zavod »Petrinum«, ki je podoben našemu zavodu sv. Stanislava ali kakor pravimo »škofovim zavodom« v Št. Vidu nad Ljubljano. Ta zavod stoji namreč ravno pod Pöstlingbergom kraj mesta Urfahrja. Ravno ker imamo mi nov podoben zavod, nas je zanimalo, v čem sta si ta dva podobna in v čem se razločujeta.

Veliko navdušenih govorov, veliko lepih misli, veliko modrih naukov smo slišali, tudi veliko lepih zgledov videli te tri dni marijanskega zborovanja. — Nam Slovencem pa so seveda misli od zborovanja vedno uhajala na domača tla, primerjali smo, kar smo videli in slišali, z našimi razmerami ter premišljevali, kaj in kako bi se dalo ali moralo pri nas še zboljšati.

V petek zvečer sva prišla v Linc. V soboto, nedeljo in ponedeljek je bil shod. V torek zjutraj pa sva se odpeljala iz Linca, in sicer — po Donavi proti Dunaju.

O tem prihodnjč dalje — in obenem konec mojega potopisovanja.

Kako sem potoval v sveto deželo.

Po opravkih pridem v Monakovo. To je glavno mesto kraljevine bavarske. Peljal sem se do Jesenic, od tam skozi predor. Ker sem moral čakati na vlak, se napotim peš v Št. Jakob, kjer so letos blagoslovili temeljni kamen za novo slovensko šolo. Vrnem se na postajo in vlak me kmalu pripelje v Beljak. Tu presedem zopet v drug vlak, in bolj počasi nego hitro me povede do tirolskega mesta Lienca. Vlak ni šel naprej, čakati je bilo treba dobre tri ure na drugega; čas sem porabil, da si ogledam mesto. Lep solnčen dan je bil, dolina, v kateri je Lienc, je ozka, hribje okolu so bili s snegom odeti kot bi bili posejani z najfinejšim cukrom; mesto ima tri do štiri vzporedne ulice, hiše so lične, ljudje prijazni; v cerkvi očetov frančiškanov je bilo precej pobožnega ljudstva; pri dominikankah mora duhoven nesti sveto obhajilo vselej po cerkvi doli, da obhaja redovnice, ki imajo kor nad glavnimi vrati. Najbolj me je prevzelo v tem tirolskem mestu, da je na hišah toliko skozinskoz slovenskih imen raznih obrtnikov; to je dokaz, da so tukaj res stanovali Slovenci v davnih časih. Tujci po letu puste tu mnogo denarja; ob poti, ki pelje iz mesta ven, je vse polno vil, ki so poletji zasedene od bogatih tujcev. Ko se vrnem na kolodvor, me pozdravi po slovensko železničar, vesel je bil, da je govoril z rojakom, jaz tudi, da se morem po domače pomeniti; in še drug Slovenec pride naproti; obadva bi rada šla nazaj v domovino, menda je hribovita okolica lienška in še en drug kos tirolske proge nekaka Sibirija, kamor vodstvo južne železnice pošilja nekatere svoje uslužbence. V Franzensfeste je bilo treba zonet par ur dremati in čakati na brzeca, ki me je bolj naglo preko Inomosta odpeljal na bavarsko mejo. Začelo se je po malo daniti, ko so stražarji pregledavali ob meji potnikom prtljago. In lepo jutro je bilo, ko se ustavi vlak na centralnem monakovskem kolodvoru. — Imel sem še toliko prostega časa, da sem mimo opravkov svojih lahko si ogledal stolnico Matere božje, lepo baziliko očetov be-

nediktincev, cerkev kapucinsko, sv. Mihaela, dvorno cerkev in malo cerkvico sv. Janeza, ki je nekaj klasičnega v baročnem slogu. — Ogledal sem si velike pivarne, ki so vedno zasedene. In slučajno pridem skupaj s predsednikom in podpredsednikom romarske družbe, ki prireja romanja v sveto deželo. Zvem, da gre vlak v Palestino v drugi polovici junija; če se jih dovolj oglasi, gre še en vlak v drugi polovici avgusta. Rekla sta mi, naj se pridružim; malo sem pomišljal, ne dolgo, in zapisal sem se mej romarje. Ko pride za romanje določeni čas, si preskrbim potni list, turški konzul se je moral podpisati. Preskrbim si dolgo prav lahko belo suknjo, ki me naj varuje solnca in vročine; drugih stvari vzamem seboj, le kolikor je nujno potrebno; saj pot v sveto deželo ni za zabavo. Odpeljem se s poštnim vlakom v Trst 17. julija. Prijetno ni bilo v razbeljenem vozu; želel bi si v Avstriji na vseh železnicah francosko naredbo, da se ne sme v nobenem vagonu kaditi. Za kadilce so posebni oddelki, kot pri nas za nekadilce. Pri nas ne uideš z lepa ne prahu, ne tobačnemu dimu, Francozi so bolj obzirni, tam si varen pred tobakarji. Na južni železnici je slovenščina brezpravna; ne le pri brzovlakih, nego tudi pri osebni so sprevodniki večinoma Nemci; postaje kličejo samo nemško ali v tako spakedrani slovenščini, da ne uganeš z lepa imena. Biljeti so samo nemški; Italijani so toliko na boljšem, da imajo v Trstu mimo nemščine tudi italijanščino na voznih listkih. Slovencem kratijo najprimitivnejše pravice povsod. Ob pol šestih popoldne sem v Trstu. Napotim se v hotel »Balkan«, da tam prenočim in da se drug dan priklopim Bavarcem. Vprašam za sobo, pusté me čakati, slednjič mi reče mož sedeč v portirjevi loži in imajoč na glavi z zlatom obšito pokrivalo, da ni nobene sobe prazne. Odšel sem ozlovoljen v drug obskuren hotel; odložim svoje reči in se napotim ob morju vedno naprej do novega kolodvora gledat kolodvor in ladjo, ki nas bo peljala v Palestino. Ob morju je živahno življenje, pol-

no ljudi, nove pomole delajo, zidajo, zasipajo morje, vse to velja milijone. Vozovi vozijo tje in sem. Pri novem državnem kolodvoru najdem omnibus hotela »Balkana«; čaka tujcev, srečam ga še enkrat pozneje; čudno, vse zasedeno, zame ni v »Balkanu« sobe, a na kolodvoru čaka omnibus. Sram me je bilo, da slovenski duhoven ne dobi prostora v slovenskem hotelu. Slabo prespim noč. Ropot, slab zrak, stene lesene, tako da se je iz bližnje sobe vse čulo. Odidem k sv. Antonu maševat; malo moram počakati, da odmašujeta dva gospoda, v zakristijo prideta, bradata sta; koj sem vedel, da sta Avstrijca, romarja, ki se tudi Bavarcem pridružita; navada v orijentu, da duhovni nosijo brade; ne gre z lepa kdo romat brez nje. Menda tako bolj imponirajo Arabcem. Počasi jo maham proti novemu kolodvoru, vedno ob morju, tam blizu novega svetilnika je ladja avstrijskega Lloydja »Tirol«; malo pred menoj gre jezuit Volbert, gre čakati romarjev. Pridem do pomola sv. Terezije, prav blizu naše ladje »Tirol« sem. Na njej zagledam par duhovnov, enega frančiškana, uberem jo še jaz gori. Uslužbenci me vprašajo, katero posteljo da imam; povem številko, eden me vede navzdol po strmih stopnicah in mi odpre prostor, notri je šest ozkih postelj, dva umivalnika, šest rešilnih pasov; okno je majhno, okroglo, noč in dan odprto. Da na svojo posteljo pridem, moram plezati, ker sta dve postelji druga nad drugo. Spalnica torej ni bila prijetna. Grem na krov, gledam dol, nekaj malega ljudi se nabere, da gledajo vse priprave za odhod. In kmalu se vsuje množica Bavarcev s kolodvora, naravnost hité na ladjo. Duhovni vsi bradati, vsi potniki so obloženi s kovčegi, na levi roki nosijo belomodro naročnico, ki ima številko, pod katero je romar v katalogu zapisan. Čez dober četrtrt ure pride druga polovica Bavarcev, vozili so se iz Monakovega preko Jesenic po novi progi v dveh vlakih. Ni še bila devet ura in vsi smo bili na ladji. Odrinili še nisimo, bilo je treba na ladjo spraviti mnogo prtljage, tako da smo stali ob pomolu do 11. ure. Bavarci so pridno pisali razglednice domov svojcem naznanjajoč, da so srečno

prišli do morja. Piščalka močno zatuli, par kapucinov je prišlo k jezuitu Volbertu gledat naš odhod. Parniški oficirji se poslavljajo od svojcev in zatuli piščalka v drugo. Na most stopi Volbert, z mogočnim glasom govori v slovo; odkrito povem da ga nisem razumel skoraj nič. Po običajnem trikratnem hochu se počasi prav oprezno jame »Tirolia« zibati, odmikati od celine; solnce je jasno sijalo, nam je bilo pa le malo tesno pri srcu; spodaj pod nami začne stroj suvati, da se vse trese, in pet celih dni se peljemo, tako da se ustavimo šele v Jafi v Palestini. Kar je pevec, poskušajo peti romarsko pesem: »Wir ziehen dahin ins heilige Land«, ki se prvi dan še ni posrečila; drugi mahajo z robci, nekaj žensk se solzi. Otroci tržaški v slovo vpijejo v kopelih in skačejo v morje ter kažejo svojo bravuro. In nevede kdaj smo sredi morja, od Trsta je vedno manj, nazadnje samo tenek rob na obzorju. Bog nas varuj nesreče na morju! Obed naj bi bil ob 12 uri. Ta dan smo čakali do ene. Potem pa je šlo vseh pet dni pravilno, zjutraj od 6. do 8. ure kava, kondensirano mleko; obed opoldne, kava ob 4. popoldne, ob 7. večerja. Zdaj sem se malo ogledal po sopotnikih; nekateri so vzeli seboj po več parov črevljev, po več oblek, mimo klobuka še slamnik itd. Postavili so na krovu devet oltarjev, da so lahko maševali vsi duhovni; imeli smo seboj svoj harmonij, ker je bila vsak dan ob pol devetih pridiga, po njej velika maša. Iz velikega zaboja so vzdignili kip Matere božje z Jezusom v naročju; zraven tega je bilo še precej zastav; zato smo morali toliko časa čakati v Trstu, da so vse to vzeli iz vlakov in prenesli na ladjo. Vino pri obedu in pri večerji je bilo črnikasto, menda italijansko, a nenavadno alkoholično, drugače bi se ne držalo v tropični vročini. Mogočni galebi letajo za ladjo, spočetka jih je mnogo, potem vedno manj, kar nam ostane, in ostane precej, to vse dobe oni. Morje je temnomodro, valovi so srebrni, dela jih sveder pod ladjo, ki vodo vrta in ladjo goni. Okolu treh popoldne se pokaže daleč na horicontu mesto, hiš ne moremo razločiti. Približam se in se seznanim s frančiškanom, gvardijanom zagrebškega samo-

stana; poslej sva mnogo govorila in si mnogo zaupala; okolu 550 romarjev, eden mej njimi, ki gladko govori domači jezik, to je prijetno na dolgi poti. Ob treh popoldne so zapeli Bavarci pred Marijo pesem: »Gegrüßet seiest du Königin«; koj na to: »Deutschland, Deutschland über alles«; te pesmi še nikoli nisem slišal; pojo jo kot mi cesarsko pesem; Nemci so si izposodili našo melodijo. Skoraj nisem hotel verjeti. Ob štirih je govoril predsednik romanja; dal je razna navodila, mej drugim dva pametna in nujna: močnega vina

naj ne pije nobeden samega, nego le mešana z vodo; naj se nobeden ne drzne kaditi v spodnjih prostorih, na morju se nam ni bati vode, nego ognja. Tega povelja so se hvala Bogu Bavarci držali strogo tja in nazaj gredé, drug je drugega kontroliral zaradi občnega blagra.

Op. uredništva. Ker se zanimivi »Spomini vojaškega duhovnika« zaradi bolezni g. pisatelja zaenkrat ne morejo nadaljevati, začelo smo s tem potopisom, poslanim od gospoda, ki noče biti imenovan.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Verouk v italijanskih šolah. Svobodomiselci v »blaženi« Italiji bi radi posnemali francoske svobodomiselce. Prišli so s predlogom, naj se verouk odpravi iz šol. Ministrski svet je sestavil naredbo, ki naravnost ne izključuje verskega pouka iz šol, vendar pa ima na sebi znak, da teži pravzaprav po posvetni brezverski šoli. Naredbo je vlada predložila poslancem, naj se o njej posvetujejo. Sledile so v zbornici burne razprave, pri katerih so dobromisleči, katoliški poslanci z ognjevitimi zagovori verske šole dosegli navdušeno odobravanje in odkrito priznanje. Povdarjalo se je, kako raste od dne do dne zločinstvo med mladino, kako se širi podivjanost med ljudstvom in sedaj pridejo ljudje, ki hočejo še to mrvo verskega poduka iztrebiti iz šol, ter tako izpodkopati temelj državnemu obstoju, zraven pa z nasiljem oropati veliko večino državljanov pravice, ki jo imajo do vzgoje otrok. — Za versko šolo na Italijanskem se niso izrekli le prebivalci po deželi, ampak celo 90 odstotkov Italijanov po mestih. Toda to ljudsko voljo hočejo zadušiti socialisti in tisti, ki rujejo zoper prestol in altar. Zdravo in razsodno ljudstvo zahteva, da sme in more svoje otroke vzgajati v očetni veri, da iz njih napravi dobre katoličane in domovini koristne državljane. — Dne 28. februarja je zbornica odklonila z velikansko večino predlog Bissolati-ja za svobodno šolo. Žal, da

je na drugi strani prodrla vlada s predlogom, ki se ga katoličani ne morejo veseliti, ker dovoljuje krščanski nauk v šolah po onih občinah, kjer so katoličani v večini, drugod si morajo ta poduk na lastne stroške oskrbeti.

Spomenica Ricmanjcev, ki so jo bili poslali sv. očetu in ki so v njej obrazložili svoje zahteve, je od sv. stolice rešena takole: »Dovoli se samostojna župnija, ki naj ostane pod tržaško škofijo; izključeno pa je slovansko bogoslužje in ne dovoli se, da bi fara prišla v okrožje uniatskega škofa Drohobeckega.« Nesrečni Ricmanjci, ki vsled strahovanja in ščuvanja gotovih ljudi žive že več let brez duhovnika, brez zakramentov ter hite tako v gotovo konečno pogubo, naj bi se vendar enkrat otresli svojih slepilcev in zapeljivcev ter naj bi slušali cerkveno oblast, ki jim želi pravi mir in resnično blagostanje. — Razmere, kakršne so zdaj v Ricmanjih, so neznosne. Ljudstvo nima verske opore ter propada npravno in gospodarsko. Kakor pišejo časopisi, ni nikjer po slovenskih deželah toliko razuzdanosti in podivjanosti, kakor v Ricmanjih. Malokdo se loti resnega dela, večina raje popiva in lenari. Nekrščeni otroci tekajo okoli brez prave vzgoje. Mladina je zanemarjena, starši je ne morejo krotiti, ker ne pozna strahu božjega. Odrasla mladina pa je skrajno popačena. V petih letih je bilo poročenih pet parov, drugi žive . . . Bog se jih usmili! Najhujše je seveda za umirajoče, ki so

brez verske tolažbe takrat, ko so je najbolj potrebni. K bolnikom ne sme duhovnik, to strogo zabranjujejo domači hujskači. Sicer se pa Ricmanjci vesele vsakega mrliča, saj se konča vsaka pogrebščina z godbo, pijačo in plesom. Tako žive ti nesrečneži, ki jih moramo le pomilovati. Teh besedi nismo zapisali, da bi zapeljane prebivalce v Ricmanjih zaničevali ali sramotili, — ampak pokazati smo hoteli, brezvestnost, trmo, zlobnost in trdovratnost in versko malomarnost onih tržaških prenapetežev, ki tišče z lažmi in s silo nevedno ljudstvo v tako groznem položaju in v obupnem stanju. — »Bogoljubove« brvace in vse častivce presv. Srca Jezusovega pa prosimo, naj se pri svojih molitvah spomnijo tega nesrečnega ljudstva, da spozna svojo zmoto, da se sprijazni s cerkvi in sprejme duhovnika, ki ga tržaški škof radevolje pošlje v ricmanjsko občino!

Tržaški škof prevzvišeni gosp. Frančišek Ks. Nagl je izdal poseben pastirski list, ki v njem očetovsko opominja Ricmanjce, naj sprejmejo razsodbo sv. očeta, naj zopet začno s krščanskim življenjem in naj se otresejo zapeljivcev, ki so zasejali toliko nesrečo v občino!

Starosta med katoliškimi duhovniki je kanonik Gadenne v francoski škofiji Cambrai. Star je 120 let in je doma v mestu Lille.

H katoliški verj je prestopil William H. Sloan, 35 letni misijonar Baptistov v Mehiki, ki je napisal mnogo nabožnih del in neumorno deloval v svoji službi. V cerkvi sv. Lavrencija v New Yorku je očitno prestopil v katoliško cerkev. Izjavil je: »Postal sem član katoliške cerkve, ker sem v dolgih letih bogoslovnega proučevanja in zlasti v svoji delavnosti v Mehiki spoznal, da je katoliška cerkev prava.«

Posvečenje misijonskih gojencev. Dne 23. februarja je podelil v misijonskem zavodu sv. Gabriela na Dunaju pomožni škof dr. Marschall zakrament sv. mašniškega posvečenja 44 gojencem, ki se pripravljajo za misijonsko delo.

Papež za stolp sv. Marka v Benetkah. Znano je, da se papež Pij X. živo zanima za Benetke, kjer je bil toliko let patriarh. Sedaj se poroča iz gotovega vira, da bo sv. oče daroval Benečanom, kadar bo stolp sv. Marka dozidan, pozlačenega angela, ki pride na vrh stolpa. To novico so Benečani sprejeli z največjim veseljem. Kakor znano, je papež Pij X. blagoslovil tudi temeljni kamen za novo stavbo, ko je bil še patriarh v Benetkah.

Uspeh Krizostomovega slavlja v Rimu. Grško-katoliški antiohijski patriarh Ciril VIII., ki se je o priliki stoletnice sv. Janeza Zlatoustega udeležil rimskih slavnosti, je dobil še za časa bivanja v Rimu brzojavko, ki mu je naznanjala veselo novico, da je 12.000 razkolnih prebivalcev pokrajine Salt blizu Damaska, — prestopilo v katoliško cerkev. Na Vzhod je dobro vplivalo, ker se je sv. oče osebno udeležil velike sv. maše, ki se je opravila po grškem obredu in je tudi obredne molitve izgovarjal v grškem jeziku.

Najvišjih cerkvenih dostojanstvenikov je točasno 1717; med njimi je 61 kardinalov, 14 patriarhov, 200 nadškofov, 793 škofov, 649 naslovnih nadškofov in škofov.

Carigrad. Katoliško-armenski patriarhat je sklenil darovati sv. očetu o priliki zlate maše namizno pisalno orodje iz čistega zlata. Umetnina bo okrašena z malo podobo sv. očeta, poleg tega bo na nji pritrjena še doprsna podoba prvega katoliško-armenskega patriarha Petra in sedanjega voditelja Sabbaghian-a. Dragocenost bo veljala okrog 100.000 kron.

Rim. Francoski romarji iz lurške okolice so bili 25. februarja sprejeti od sv. očeta. Predstavil jih je tarbski škof msgr. Schöpfer. Sv. oče so povabili udeležence na vatikanski vrt, da si ogledajo posnetek lurške jame, ki so jo pred leti dali napraviti prebivalci tarbske škofije. Pri votlini, ki je nad njo prav lično postavljena krasna cerkva, so podelili sv. oče v znak hvaležnosti navzočim apostolski blagoslov.

Povodom zlate maše papeža Pija X. je zložil knjižničar sv. rimske cerkve, kardinal Capelatro molitev, ki je obdarjena z odpustkom 300 dni. — V cerkvi Santa Maria Nuova poleg starega rimskega trga so imeli početkom marca veliko slovesnosti v spomin tristoletnice, odkar je bila proglašena svetnicam sv. Frančiška, z imenom »Romana«, t. j. Rimska. Po raznih rimskih cerkvah še vedno lazijo tatovi, ki preže na umetnine. Nedavno so ukradli v cerkvi S. Paterniano znamenito Marijino podobo Peruginovo. — Od sv. očeta je bil sprejet in zaslišan dne 8. sušca nemški princ Friderik Viljem.

Postne pridige imajo sedaj v Rimu in sicer v 21 cerkvah. Vsi govorniki so se po stari šegi predstavili sv. očetu, da prejmo potrebna navodila in blagoslov.

London. Na Angleškem se pripravljajo katoličani za 19. mednarodni evharistični (v proslavo sv. Rešnjega Telesa) shod. Ta kongres bo

ena največjih katoliških prireditev, kar jih je bilo v zadnjih stoletjih na Angleškem. Napoveduje se 200 škofov in tudi sv. oče bodo poslali svojega zastopnika, enega izmed kardinalov. Slovesnost se bo pričela 9. septembra in bo trajala pet dni. Med svetnimi veljaki, ki se posebno trudijo za prireditev omenjamo vojvoda Norfolk in markija Ripon.

V Lurdu je določenih pet velikih jubilejnih slovesnosti in sicer: Prva je bila 11. februarja, ker se je ta dan Marija prvokrat prikazala. K otvoritvenemu prazniku se je bilo zbralo 30.000 vernikov; vse višave in vsa svetišča okrog mesta so bila v lučicah. Druga slovesnost bo 25. sušca; ta dan se je namreč razodela presveta Devica z besedami: »Jaz sem brezmadežno spočetje«. Zadnja 18. prikazen je bila dne 16. julija, zato bo takrat tretja velika svečanost. Četrta bo na nedeljo rožnega venca (4. oktobra), peta in zadnja slovesnost se vrši šele 11. februarja 1909.

Avstrijski romarski vlak v Rim bo odhajal z Dunaja 28. aprila. Vodstvo romarjev je prevzel tržaški škof, prevzvišeni gospod Fr. Nagl, sv. očetu pa jih bo predstavil dunajski kardinal dr. Gruša. Oglasiti se je do 31. marca na Dunaj I. Singerstraße 18. — Tirolci se bodo popeljali v sveto mesto dne 24. aprila.

Po domovini.

Pastirski listi. Pastirski list presvetlega gospoda knezoškofa ljubljanskega obravnava vprašanje, odkod človek, odkod toliko naših slabosti in odkod pomoč temu slabemu stanju. Opozarja nas na dolžnosti, ki jih imamo do sebe, bodisi z ozirom na dušo, zlasti glede razuma in proste volje, bodisi z ozirom na telo. Končno nas list v pristrčnih besedah spominja trojnega jubileja, ki ga slavimo letošnje leto, in sicer: petdesetletnice prikazovanja Matere božje v Lurdu, zlate maše sv. očeta papeža Pija X. in vladarske 60-letnice Njegovega Veličanstva našega cesarja Franc Jožefa I. — Postni pastirski list za lavantinsko škofijo omenja v uvodu petdesetletnico prikazovanja Matere božje v Lurdu in nekatere slovesnosti, ki so se že in se še bodo priredile v ta namen. Istotako se spominja tudi cesarjevega šestdesetletnega vladanja in papeževe zlate maše. Z ozirom na poslednjo izredno slovesnost popisuje pastirski list življenje sv. očeta Pija X., katero je cenjenim čitateljem »Bogoljuba« že nekoliko znano; popisano je bilo namreč že leta 1904. — V drugem delu pa so naštetih razni

apostolski listi, temeljite in času primerne okrožnice Pija X., in mnogovrstne naredbe in presnove glede cerkvene uprave. K sklepu pozivlja vernike k molitvi, ljubezni in pokorščini do sv. očeta. Vdanost in ljubezen naj kažejo dobri verniki tudi s tem, da to leto obilneje darujejo za Petrov novič. Kot skupni cerkveni praznik za proslavo zlate maše je določena v lavantinski škofiji nedelja 20. septembra t. l. — Postni postirski list tržaško-koperskega škofa razpravlja o božjem izvoru in vrednem prejetanju sv. zakramentov. Bližnji povod tej razpravi so dali tržaški socialisti, ki so o Božiču razpečavali male knjižice, v katerih so širili svoje zapeljive in krive nauke o zakramentih. Krški škof dr. Mahnič je izdal pastirski list o krščanski svobodi. Verno ljudstvo se mora oprostiti suženjstva ljudskega obzira, slabega časopisa, liberalne vlade in liberalnih javnih zastopov. »Pretežno katoliška Avstrija mora dobiti po ogromni večini svojih poslancev katoliški parlament. Čisto katoliška Istra mora dobiti čisto katoliški deželni zbor. Konečno morajo čisto katoliške občine dobiti od prve do zadnje za svoje načelnike in svetovavce istotako katoliško misleče može.«

Redka štiridesetletnica. V Ljubljani je obhajala velezaslužna č. s. Leopoldina Hoppe, prednica usmiljenih sester v ljubljanski bolnici, štiridesetletnico predstojniške časti. Ob tej priliki je bila odlikovana s častno svetinjo za dolgoletno zvesto službovanje.

Kip žalostne Matere božje ob strani stolne cerkve v Ljubljani je že zelo star. Dal ga je napraviti občinski svet s podporo ljubljanskega meščanstva leta 1664. Ljudstvo je ta kip, ko je bil še v stari cerkvi, zelo častilo, pa tudi okoličani so se zbirali pred podobo in pevali lavrentanske litanije vsako soboto. Ob 200-letnici stolnice je dala gdčna. J. Jančar ta dragoceni spomenik na lastne stroške prenoviti, okvir popraviti, obenem je dobrotnica tudi poskrbela, da bo vedno gorela luč v lični novi svetilki.

Duhovne izpremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Košana je podeljena č. g. K. Lenasi-ju, župniku v Nadanjem Selu; župnijo Begunje na Gorenjskem je dobil č. g. Jakob Kleindienst, kapelan v Senožečah. — Č. g. Luka Arh, namestni gimnazijski učitelj v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu je imenovan rednim učiteljem z naslovom profesor. — Za župnika v Sori je imenovan slovenski pisatelj č. g. Francišek Finžgar, dosedaj

župnik v Želimljah. — Premeščen je č. g. kapelan Jan. Hrovat iz Trnovega na Notranjskem v Senožeče. — Službo je zopet nastopil kot župnik v Turjaku č. g. Anton Medved, slovenski pesnik, ki je nekaj časa radi bolehavosti bival v Kamniku. Č. g. Frančišek Zega je postal župni upravitelj v Planini na Kočevskem. — Stalni pokoj je dovoljen čč. gg.: Gregoriju Jakelj, župniku v Šempetru pri Novem mestu, Andreju Šimenec, župniku v Retečah, Antonu Lovšinu, župniku na Dobrovi.

† **Simon Janežič.** Dne 20. februarja so pokopali v Celovcu g. Simona Janežiča, ki je bil dolgo vrsto let ravnatelj »Družbe sv. Mohorja«. Zaslužnega moža priporočamo v pobožen spomin društvenikom.

Predpust poštenega srca. Tako je prav, smo si mislili, ko smo brali v tržaški »Zarji«, kako skrbé tržaške deklice, zbrane v Marijini družbi, poleg truda za boljše, posmrtno življenje, tudi za pošteno razvedrilo in zdravo, pa ceneno zabavo. Meseca februarja so imele dvojno predavanje; enkrat je nastopila družabnica T. Zobec, ki je svarila tovarišice in jih odvracala od nevarnega predpustnega veselja, v nemala pa jih je za ljubezen do Srca Jezusovega. — Frančiška Štrukelj pa je toplo priporočala varčevanje. — Mnogo nedolžne zabave je nudila predstava šaloigre »Svojejavna Minka«, ki se je dvakrat vprizorila. Skrbno se neguje in goji tudi petje. Dekleta imajo dalje tečaje za šivanje, likanje in vezenje... Modro sklene poročevalec z besedami: »Tak je bil naš »Pust«. Srce nam je ostalo mirno, a glavica nas po njem ne boli...«

Duhovniške zadeve v lavantinski škofiji. V začasni pokoj stopijo radi bolezni č. g. Anton Postružnik, kapelan na Prihovi ter se preseli k Sv. Križu pri Ljutomeru; č. g. Anton Bukovšek, kapelan v Kozjem in č. g. Anton Pintar, kapelan v Vuzenici. V Vuzenico pride č. g. Jožef Panič, dozdej župnijski upravitelj na Pilštanju; v Kozje pa č. g. Ivan Jelšnik iz Št. Jurija ob južni železnici.

60 let v zakonu. Šestdesetletnico poroke sta praznovala 84-letni ženin Anton Vitigoj in 83-letna nevesta Marjeta dne 2. marca na Čatežu pod Zaplazom. Presvetli knezoškof so podarili slavljencema dve lepi podobi.

Iz Mostara v Hercegovini. V teh par mesecih, odkar bivam v Hercegovini, mnogo primerjam ljudi raznih narodov in veroizpovedanj; njih dobre in slabe lastnosti. Posebno me zanimajo

Srbi, pravoslavni. Kakšen ponos ima to ljudstvo! Oni hočejo nadkriliti vse, v vsakem oziru. Kolik sijaj je v njihovem bogoslužju. Ravno včeraj, 19. jan., ko so praznovali sv. Tri Kralje, je bilo res nekaj mogočnega. Z vojaškimi topovi se je mogočno streljalo skoro celo dopoldne, da se je grozno razlegalo in odmevalo od gora, s katerimi je obkoljen Mostar. Procesija se je vršila z največjim sijajem do Neretve, katero blagoslovijo ob novem Fran Josipovem mostu. Žal mi je, da mi radi naše službe božje ni bilo mogoče si osebno ogledati te slovesnosti. Tudi cerkev imajo jako veliko in dragoceno opremljeno. V dnu srca človeka boli, videti tako množino ljudstva v razkolu. Prosim Vas, priporočajte v »Bogoljubu« in Marijinim društvenikom to zadevo »zjedinitje razkolnikov« nujno v molitev. Pa smilijo se mi tudi — Turki. Strašno ime za Slovence. Teh je tukaj največ. Kaj pač hoče biti iz tega turškega ljudstva, katero tako trdno in natančno, s tolikim zatajevanjem spolnuje postave svoje vere? Koliko zatajevanje je to za mlade deklice in žene, da se zakrivajo vse žive dni od 12. leta počenši, da ne pokažejo nikdar svojega lica na ulici! Hodijo z zavezano glavo kakor strašila po cesti. Tudi v hiši se pokažejo samo sorodnikom in ženskam, v drugih slučajih samo izjemoma s posebnim dovoljenjem. No, ako bi se naša krščanska dekleta samo deseti del tako skrivale, bi pač imele obilno zasluženja. A kaj imajo te uboge Turkinje? — Sedaj pa čujte v prilog »abstinence«. Uprav zopet Turki so, ki ne pijejo nikake alkoholne pijače. Toraj cel narod živi, dela, se stara in umira, ne da bi mislil kedaj si zdravje krepiti s pijačo. Ako se kak Turk vďá pijači, je že prav izmeček svojega ljudstva. Ko bi se ljubi Bog ozrl in poslal svojega Duha še temu narodu! Prosim Vas lepo, priporočajte vernemu slovenskemu ljudstvu, naj moli in veliko naj moli za pomoč in v razsvetljenje krivovercev. Ubogo ljudstvo, kako se mi smili! — Da! naše slovensko ljudstvo se pre malo zaveda svoje sreče in ne ceni dovolj milosti, da je v pravi rimsko-katoliški veri rojeno in podučeno. Koliko imajo še posebej pripomočkov in opor v raznih družbah, o katerih tukajšni katoličani še pojma nimajo. Edino kar je tukaj precej utemeljeno, je »tretji red«. To je pa tudi čisto naravno, kajti tukajšnji katoličani skoraj ne poznajo drugih duhovnikov kot frančiškane. Ti so jim vse. Ako bi prišel med nje duhovnik tak kot so pri nas, bi se nezaupno od njega obrnili,

češ to je »pop«, razkolniški duhovnik. Ne smem pa zamolčati veselega pojava med mostarskimi dijaki, ki so meseca septembra na praznik žalostne Matere božje stopili v prvo zasnovano Marijino kongregacijo. Toraj pred dekleti! Kaj ne, kaj takega se pa skoraj še na Slovenskem ni zgodilo? — A nečemu se pač na vso moč čudim in hvalim Boga zato, da se je celo med Ziljankami ustanovila dekliška Marijina družba. To je pa res poseben čudež milosti božje, ako se bodo Ziljanke odpovedale »rajanju«. Bog jim daj vstrajati junaško! Še mladeniči na noge! Na vse veke bodele potem rajali v nebesih. Ako bi se zamoglo v vsakem večjem kraju ustanoviti telovadno društvo, bi menda mladina kmalu pozabila na ples. Nekaj naj še omenim o narodni noši, ker se mi zdi, da je ravno v ptui noši, poleg pijančevanja največji gmotni propad našega dobrega slovenskega ljudstva. To sedaj tembolj razvidim, ker mi je tukajšnje prebivalstvo v narodni noši zelo všeč. Vse iz domače robe. Platno jim seve mora nadomestovati volna, kajti zemlja jim ne rodi niti najpotrebnejšega za živež, a ovce jim nadomestujejo vse. Posebno znajo tudi uporabiti grozdje in smokve. Velik dobrotnik in prijatelj svojega naroda bi bil, kdor bi umel ga napeljati, da se zopet celotno poprime narodne noše. Jaz mislim, ako bi meščanke začele, bi se kmalu še po deželi poprijele, kakor je to že sploh navada. Tudi društva bi zamogla to upeljati kot najlepšo »uniformo« svojim udom. Samo tole naj Vam še povem, da imam tukaj prav pred nosom in okrog in okrog mesta topih gora, ki žalibog pač nimajo onega čara kot Vaši gorenjski snežniki, kateri so me tolikrat navdušili s svojo krasoto, da se mi jih ni bilo mogoče nikdar dovolj nagledati. Kako iz dna duše in srca mi vzide prelepa pesem: »Tam, kjer beli so snežniki . . .«

S. Miroslava, šolska sestra, Ziljanka.

Gorica. Tudi med Slovenkami v goriški prestolnici se je začelo živahno zanimanje za Marijino družbo. Za slovesno ustanovitev in sprejemanje je določen praznik Marijinega označenja. Oglašenihi je že mnogo mladenk. Priprave vodi delavni in marljivi gosp. stolni vikarij Ciril Vuga, ki bo tudi voditelj družbe. Bog daj mnogo blagoslova!

Z Radovice pri Metliki. Dne 20. februarja smo spremili prvo sestro iz naše pet let obstoječe Marijine družbe k večnemu počitku: Katarino Režek iz Bojanjevasi. Bila je v 21. letu, bolna več let in potrpežljivo prenašala vse trp-

ljenje, tako, da se je moral vsak čuditi, kako je vse voljno prenašala. Sv. zakramente je rada prejela. Dne 11. t. m. je bila previdena s sv. zakramenti in isti dan, preden je umrla, je še želela prejeti sv. obhajilo; želja se ji je izpolnila in malo potem je umrla, vsa vesela in vdana v voljo božjo in se prešelila iz začasne v večno Marijino družbo. — Vse je hitelo gledat njen pogreb, kakoršnega še ni bilo na Radovici.

Iz Št. Ruperta. Z novim letom smo začeli obhajati pobožnost presv. Srca Jezusovega. Vsak prvi petek v mesecu imamo orgljano sv. mašo z blogoslovom. Mnogo vernikov prejme sv. zakramente. Precejšnje število Marijinih družbenic je pristopilo tudi v »Zvezo ljubezni«, ki prejemajo še posebej enkrat v mesecu ob določenih dnevih zadostilno sv. obhajilo. Ta bratovščina ima svoj sedež v salezijanskem zavodu na Rakovniku pri Ljubljani. Kdor hoče pristopiti v to bratovščino, zadostuje, da ondi naznani svoje ime. Denarnih prispevkov pri tem ni nobenih. — Z veliko vne- mo se je ljudstvo vdeleževalo štirideseturne pobožnosti v pustnih dnevih, ne le iz domače, ampak tudi iz sosednih župnij.

Rakitna. Mohorjanov nas je letos ravno za polovico več kakor lani. Lani nas je bilo 17, letos 34. »Domoljubov« prihaja k nam redno 18, »Bogoljubov« 10. Naša Marijina družba prav čvrsto napreduje; na novo je vstopilo 12 ugov v dekliško družbo. Pustno nedeljo in pustni torek smo imeli šaljivo tombolo za ude mladeniške in dekliške Marijine družbe. Imeli smo predpustom tri poroke Marijinih hčera. Do solz ganljiv je bil nagovor nevestam iz Marijine družbe ob poroki po vzorcu, kateri je v knjigi: »Pouk zaročencem«. Dekleta se z veseljem in pravo vne- mo vdeležujejo tudi tedenskih shodov; samo mladeniči so bolj mrzli, — menda bo kazalo Marijino družbo mladeničev prekrstiti v mladeniško izobraževalno društvo; morebiti se za to kaj bolj vnamejo!

Slivnica pri Mariboru. Lurški jubilej se je obhajal pri nas takorekoč ves mesec svečan. Igra »Lurška pastirica« se je predstavljala dvakrat; profesor dr. A. Medved iz Maribora so nam na svečnico razložili zgodovino in visoki pomen kraja Lurd; dne 11. februarja je imela obojna Marijina družba skupno sv. obhajilo in nauk (o značaju in posnemanju Bernardke); dekleta so dvakrat v živi podobi poklonile Brezmadežni božje in dejanske čednosti z besedami iz »Bogoljuba« (križ, sidro, srce, lilija, venec,

krona), fant I. N. je dvakrat navdušeno prednašal pesem »Junak Marijin«, tudi iz »Bogoljuba«. (To je prav posnemanja vredno tudi za druge družbe. Ured.) Vse štiri nedelje so nam č. g. kaplan v pridigah razlagali zgodovino o Lurdu, lurških dogodkih, dobrotah, milostih . . . Brezmadežna sprejmi to naše češčenje in ozri se milostno na nas, kakor si se ozrla 16. avgusta 1886. na bolnega našega farana Fr. Juriča, ter ga čudežno ozdravila! Ave Maria! Marijina družba pri nas vrlo napreduje, če je treba, se ne sramuje pokazati se v svoji uniformi, posebno ob priliki celodnevne češčenja sv. Rešnjega Telesa; tudi fantje so dobili krščanski pogum, nočejo zaostati za dekleti ob dneh češčenja sv. Rešnjega Telesa. Mesečnih shodov se udeležuje Marijina družba mnogoštevilno, v teku leta so nam preč. gosp. voditelj v krasnih govorih razlagali štiri letne čase, ki so posebnega pomena za Marijino družbo.

Iz Škofje Loke. Poročilo o štiriletnem delovanju mladeniške Marijine družbe v Škofji Loki. Ustanovljena je bila 11. maja 1903. Delovati je začela 2. februarja 1904 s 33 mladeniči. Shode imamo enkrat na mesec, seje ravnotako in sicer v družbeni kapeli v župnišču, katero je prav lepo preslikal slikar Jebačin iz Ljubljane, krasno podobo Brezmadežne je pa naslikal akademični slikar g. Kastner z Dunaja. Shode — razven nekaj izjem — jako redno obiskujemo in svete zakramente redno vsak mesec — nekateri še večkrat — prejemo. (To je vse hvale vredno. Ur.) Zato imamo še poseben zapisnik, ki se v njega zapiše, kdaj je ud prejel sv. zakramente in če je bil pri shodu, ali ne. »Bogoljuba« ima tudi precej udov naročenega, berejo ga pa lahko vsi, in razširili smo ga pa tudi letos precej. Imamo tudi svoj harmonij, ki so ga nam preskrbeli g. vodnik. Petje podučuje brezplačno gosp. organist. Udeležili smo se pa tudi raznih slavnosti, kakor: vseslovenskega shoda na Brezjah leta 1904, 300 letnice Marijinih družb v Ljubljani leta 1905, in leta 1906 III. katoliškega shoda; parkrat smo napravili tudi — skupno z izobraževalnim društvom — izlet. Zdaj bomo kmalu dobili tudi zastavo. — H koncu še pregled, kako napredujemo. Vseh skupaj nas je 44 — malo, za tako veliko župnijo, ki šteje blizo 5000 duš, — med njimi jih je pet pristopilo od drugih družb, na razne kraje jih je odšlo devet. Oženilo se jih je pa tudi že pet, in umrl je pa Metod Prosen, na svojem domu v Strahinju pri

Kranju. Novih udov se le malo oglasi, ker neredno življenje in strah pred ljudmi, ta odvrta mladeniče od družbe. Naj bi ta strah že vendar enkrat prejenjal!!

Št. Jur ob južni železnici. Lepo število »Bogoljubov« prihaja na našo pošto. Čast. g. Ivan J-k., kaplan tukaj, so ga s prižnice toplo poročili, rekoč: Naročajte si »Bogoljuba«, v njem se proslavlja presv. Srce Jezusovo, in ljudstvo, ki to presv. Srce časti, ima obstanek; v hiši, v kateri se bere »Bogoljub«, ni mlačnosti v veri, tudi nesrečni liberalizem ni tam doma itd. — Ta blagi gospod so nas zapustili. Marsikatero oko je bilo solzno na dan slovesa. Katoliško bralno društvo se jim iskreno zahvaljuje za gmotno podporo, da se je povzdignilo na precejšnjo stopinjo, za kar tukaj javno kličemo: Bog povrni tisočkrat! — Srečnim Kozjanom častitamo! (Lepo zahvaljujem za razglednico in prijazne besede. Št. Jur mi je znan in vem, da ste dobri ljudje tam. Ur.)

V Cerkljah na Dolenjskem imele so dekleta Marijine družbe od 30. januarja do 2. februarja t. l. duhovne vaje, ki so jih vodili č. g. Engelbert Rakovec, mašnik iz družbe Jezusove. Družba se čuti vso prenovljeno. Povrni, ljubi Bog, g. misionarju-voditelju ves njihov trud, družabnicam pa podeli dar stanovitosti!

Iz Frama. Sedaj nas je že 70 naročnikov »Bogoljuba«! To je lepo za nas, kaj ne da? Mladeniška Marijina družba je izgubila vrlega družbenika. Simon Škrbot, vzgleden mladenič, kmečki hlapec, je umrl. Sprevod je imel kakor bogat kmečki sin. Mladeniči so ga spremljali. Prihranil si je precej denarja, ki bo sedaj dobro storil njegovim revnim starišem. Ni poznal pijančevanja, ne ponočevanja, ne grešnega znanja. — Tudi število Marijinih družabnic se je skrčilo, Dve ste postali nevesti in ženi. Ginljivo je bilo videti družbenico Marijine družbe kot nevesto pred oltarjem — s poročnim vencem, s svetinjo na prsih, tovarišice ji krasno zapojejo v slovo. O, ko bi stariši spoznali, kako blag namen imajo Marijine družbe! — Dne 25. t. m. bomo obhajali lurški jubilej — pa več drugokrat!

Iz Sv. Križa pri Trstu. Od 12. do 19. januarja smo imeli tu sv. misijon. Vodila sta ga oo. Kunstelj in Pristov. Poslušali so jih zvesto, celo naši zslepljeni socialisti. K sv. obhajilu je pristopilo okoli 900 oseb. Bilo bi jih lahko še več, toda prazen strah pred socialistično pošastjo je mnoge zadržal. — O priliki sv. misijona smo

vpeljali bratovščino presv. Srca Jezusovega. Vpisanih je že 241 udov. Molitvenik presv. Srca, vezan, je od 85 udov sv. Mohorja naročilo 70. Pa pravijo, da so molitveniki krivi, če pada število udov. »Bogoljuba« prihaja semkaj 16 iztisov. Našo »Zarjo« tudi pridno čitamo. — V naši župniji imamo krasno cerkvico lurške M. B., na katero smo Križani ponosni. Mogoče, da ni na celem Slovenskem tako lepe cerkvice posvečene Lurški Gospé. — Kakor je bilo čitati v tržaški »Zarji«, smo obhajali v tej cerkvi z veliko slovesnostjo tridnevno na čast Lurški Materi b. Od 9. do 11. februarja je bila vsak dan peta sv. maša; zvečer pa rožni venček Brezm. Spočetja, primeren nagovor in slovesne litanije. Med dnevom pa so prihajali vsake pol ure drugi častivci molit presv. R. T. in častit M. b. Ginljivo je bilo posvečenje otrok Materi božji, katero ste že omenili v zadnjem »Bogoljubu« in ki se je vršilo 11. februarja ob uri prikazovanja. Pri nagovoru pri večerni sklepni pobožnosti je marsikatero oko poroselo. Župljani se tisti večer kar niso mogli ločiti od svoje ljubljene Lurške Gospe; zato so molili in prepevali še dolgo v noč. — To mično cerkvico so prišle obiskat že razne pobožne družbe in opravile tu svojo pobožnost. Letos ob petdesetletnici bi radi šli vsi v Lurd. Toda le malo bo tako srečnih. Zato pričakujemo, da jih bo toliko več prišlo v naš mali Lurd v Sv. Križ. Marijinim družbam iz Trsta, okolice, bližnjega Krasa in od drugod obetamo, da jih bomo z veseljem in slovesnostjo sprejeli. Le pridite! — Nekatera tukajšnja dekleta so se oglasila za Marijino družbo. Malo počasi gre, pa vendar upamo, da polagoma osnujemo lepo družbo. — K sklepu naj povem še, da zadnje tri pustne dneve smo imeli tu vsako uro češčenje pred izpostavljenim presv. R. T. Udeležba je bila, navzlic pustnim zmotam, zelo lepa.

Železniki. Letošnja 40-urna pobožnost se je v naši lepi cerkvi v kljub neugodnemu vremenu prav lepo izvršila. Mnogo je prišlo častivcev presv. R. T. Marijina družba si je vse tri dni izbrala za skupno češčenje čas od 12. do 1. ure. Obhajancev je bilo nad 1000. — »Bogoljuba« radi beremo, število naročnikov je poskočilo na 27. Nad vse potreben je bil članek »Plat zvona« v zadnji številki; iz našega trga je mnogo dijakov po raznih mestnih šolah. Stariši pozor! Nevarnost je velika! — Naša »Čebelica« veselo napreduje, 78 panjčkov je že oddanih pridnim čebelicam. Le tako naprej!

Trinajst torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu, knjižica, ki se je tako priljubila častivcem velikega svetnika, je pošla. Na vsestransko popraševanje po njej, je ravnokar izšla v drugem pomnoženem natisu, lična glede tiska, kakor tudi glede vezave. Dobi se v frančiškanski samostanu v Ljubljani, v »Katoliški Bukvarni« in v prodajalni »Katoliškega tiskovnega društva« v Ljubljani. Stane vezana z rdečo obrezo 1 K 20 v., zlato 1 K 40 v., po pošti 20 vinarjev več.

Z Vurberga. Napredujemo še zmiraj prav vrlo, obiskujemo prav pridno mesečne shode. »Bogoljuba« tudi prihaja 30 številke, katerega prav pridno čitamo. V naši dekliški Marijini družbi je 127 deklet, in od teh se je preselila v božji vrt 12. svečana t. l. Terezija Šeruga, stara 38 let, ki je voljno prenašala svojo bolezen več mesecev.

Svibno. Bogu je bila volja, poklicati v večno življenje iz naše srede Elizabeto Lenart. Bila je zgledna Marijina hči, družbena pravila je vestno izpolnjevala, vedno prihajala k shodom, nauke doma spisovala, sv. zakramente pogostoma prejemala, vestno prihajata k uri molitve. V boleznih je bila potrpežljiva, večkrat previdena s sv. zakramenti je umrla dne 2. decembra pret. l.

Iz Kozjega na Štajarskem. Od 12. do 15. svečana smo imeli molitvene ure vednega češčenja pred Najsvetejšim, in obenem tridnevno pobožnost, ki so jo vodili čč. oo. kapucini iz Krškega. Vsak dan so bile štiri sv. maše, tri pridige in slovesne večernice ob 5. uri zvečer. Posebno slovesno je bilo v nedeljo, 15. svečana, ob sklepu. Za te dneve so tudi dovolili naš milostljivi knez in škof, da se lahko opravi velikonočna spoved, kar se je tudi zgodilo. Večinoma vsi farani so opravili velikonočno dolžnost. Mnogo imenitnih in visokospoštovanih gospodov in gospej si videl pred oltarjem klečati. Pa Bogu bodi potoženo, tudi mnogo je takih, ki so ta sveti čas zanemarili in rogali se iz te pobožnosti, in to so kozjanski liberalci; več takih, ki po 15 do 20 let že cerkve znotraj videli niso! — Nedavno je dobila naša župna cerkev dve krasni podobi, presv. Srca Jezusovega in Marijinega, ki jih je omislil na svoje stroške preč. gosp. kanonik Janez Bosina, dekan v pokoju. — Velika žalost je nas farane zadela, ker so hudo oboleli preč. g. dekan Marko Tomažič, ki so ob oni tridnevni pobožnosti, ki so jo nam pripravili, bili vklenjeni na bolniško posteljo. Pa tudi č. g. kapelan Anton Bukovšek so bolni in za nekaj časa vpokojeni in

so se te dni odpeljali v toplo Gorico si iskat zdravja.

Iz Celja. Tudi pri nas bomo slovesno praznovali 50-letni jubilej »Brezmadežne«. Ako ne moremo v Lurd na Francosko, bomo pa tukaj pohitele k Lurški Materi božji v Griže. Meseca majnika pa nameravajo dekleta prirediti igro »Lurška pastarica«. Tudi »družbo treznosti« imamo pri nas; vpisalo se jih je čez 100. Od 17. do 21. svečana smo imele pa duhovne vaje pri sv. Jožefu. — Posebno veselje nam dela katoliško izobraževalno društvo, kjer imamo mnogo knjig in časopisov na razpolago, katere prav pridno

prebiramo. Koliko gorečnosti imajo ljudje do presv. R. Telesa, pokazalo se je pustne dni, ker so prav pridno hodili častit presv. Rešnje Telo. Tudi pridig so se pridno udeleževali, katere so imeli č. g. Krivec. Po končani pobožnosti smo se pa prav dobro zabavali pri č. šolskih sestrah, kjer so gojenke vprizorile igro »Pri gospodih«. — Tudi »pometamo« pri nas prav pridno!

DOPISNIKOM. Pišite kratko in stvarno! Dogodke, zanimive in spodbudne, brez osebnosti, brez dolgega modrovanja in opominovanja. — Slabo pisani dopisi se ne sprejemajo.

Šola sv. pisma.

V. = vprašanje, O. = odgovor.

Odgovori na vprašanja 1. naloge.

V. 1. Kaj izvemo o angelih iz teh besed sv. pisma?

O. Iz teh besed izvemo te-le resnice: a) da angeli res žive, b) da so razumne stvari božje, c) da so čisti duhovi brez telesa, ki pa zamorejo privzeti si vidno podobo, č) da v nebesih Boga hvalijo in božjo voljo na zemlji izvršujejo.

Kako je bilo temu angelu ime?

Angel Gabriel se je prikazal Zahariju.

V. 2. V čim obstoji velikost sv. Janeza pred Gospodom?

V. Velik bo sv. Janez pred Gospodom, to je zares velik v božjih očeh, ne samo po mnenju ljudi. Resnično velik pa je bil v trojnem oziru: a) po svoji notranji lastnosti; bil je namreč nazirejec in že pred rojstvom očiščen izvirnega greha; b) resnično velik je bil sv. Janez po svoji delavnosti, ker je goreče oznanjeval pokoro; c) po svojem razmerju do Odrešenika, ki mu je pot pripravljal.

Kako so se imenovali taki možje med Judi, ki so živeli tako zdržno, kakor sv. Janez Krstnik?

Taki možje so se imenovali nazirejci.

Kako se danes imenujejo tisti, ki se združujejo opojnih pijač?

Take imenujemo *abstinente*.

V. 3. Koliko Herodov nam je znanih iz zgodovine, in kako so med seboj v rodu?

O. Znanih nam je pet Herodov: 1. je Herod Veliki, ki je imel šest sinov, med njima sta bila dva z imenom Herod, namreč (2.) Herod Antipa in (3.) Herod Filip. Heroda Velikega vnuk — po sinu Aristobulu — je bil (4.) Herod Agripa I. in njegov sin istega imena je bil (5.) Herod Agripa II.

V. 4. Kako je poskrbela Mojzesova postava za naraščaj duhovnikov?

O. Po božjem povelju je Mojzes odločil Levijeve sinove v duhovsko službo tako, da bi bili potomci Aronovi duhovniki, potomci drugih Levijevih sinov pa leviti ali strežniki v templju.

Kdo je razdelil duhovnike v vrste in zakaj se je to zgodilo?

Že kralj David je bil duhovnike razdelil v 24 vrst; to pa zato, ker jih je bilo naraslo veliko število, da je bil določen čas za vsako vrsto, kdaj mora opravljati službo božjo v templju. — Zaharija je bil duhovnik iz osme vrste.

Na vsa vprašanja so prav odgovorili: Andrej Dolinar v Škofji Loki; Marija Plohl v Koračicah;

Jožef Gale, Ravno brdo; Marijina družba v Tržiču; Marija Bergant v Stari Loki. Ker so vsi ti skoro enakovredno rešili nalogo, je odločil darilo žreb A. Dolinarju.

Poleg teh je vse prav rešila Marija Muc iz Gorenje Lokvice, le drugi del 4. vprašanja ni zadosti natančen »Bog je po Mojzesu razdelil duhovnike v vrste«. — Isto velja za F. Bizjak na Dunaju, ki nima odgovora na ta del vprašanja. — Br. Vin. Podgoršek v Škofji Loki tudi meni, da je že Mojzes razdelil duhovnike v vrste; poleg tega pravi, »da so si Herodi v sorodu po hudobiji«; to je sicer res, pa tako sorodstvo je že v prenešenem pomenu; v pravem pomenu je sorodstvo po krvi. — Marija Pograjec v Cerovci odgovarja prav, razun nekaterih malenkosti, kakor: da so bili preroki — nazirejci. Sv. Janez Krstnik je bil že res prerok in nazirejec, o vseh prerokih pa tega ne vemo. Potem imenuje ves Herodov zarod Herode, tudi Aleksandra in Aristobula; pa Herode jih ne moremo imenovati, kvečjemu bi šlo ime Herodoviče. — Frančiška Obrist v Babnem polju stavi velikost sv. Janeza v »sv. čistost«; to je res, pa ni še vse. Potem ima Arhelaja tudi za Heroda, pa je le, kakor smo že rekli, Herodovič. Dalje trdi tudi »da je bilo v stari zavezi vse prvorojeno moškega spola Bogu posvečeno«; to je res, pa vendar niso bili prvorojenci duhovniki, ampak so jih matere odkupile, namesto teh je bil pa Levijev rod in Aronovi sinovi. — Jakob Caf šteje med duhovniške rodovine tudi »Davidovo«, pa David je bil Judovega rodu, ne iz Levijevega.

Posebno zanimivo je, da se nahaja med reševalci naloge tudi Marijina družba v Tržiču, to je res primerno opravilo in srečna zabava za dekleta. — Nekaj odgovorov je prepozno prišlo za rešitev. Poslati treba vsak mesec do 10.

2. naloga.

»Pride pa dan opresnih kruhov, ko je bilo treba zaklati velikonočno jagnje.« Tu pošlje Jezus Petra in Janeza, rekoč: »Pojta, pripravita nam velikonočno jagnje, da jemo.« (Luk. 22. 7—8.)

»Ko se pa zvečeri, pride Jezus z dvanajsterimi. In ko pride ura, se vsede za mizo

in apostoli ž njim.« Tu jim reče: »Prisrčno sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje, preden trpim. Povem vam namreč, da ga odslej ne bom več jedel, dokler se ne dopolni v božjem kraljestvu.« (Mark. 14, 17; Luk. 22, 14—16.)

V. 1. Kaj se to pravi: stara zaveza je bila predpoda nove zaveze? Čegava predpoda je bilo velikonočno jagnje?

2. Kaj so opresni kruhi? — Kdaj so jih rabili Judje; kdaj se rabijo pri nas kristjanih?

3. Kako so Judje merili čas? Od kdaj štejejo leta? — Kdaj se začenja pri Judih nov dan; kdaj pri nas?

4. Kateri dan v tednu je bila zadnja večerja? — Kako to določimo?

Vprašanja in odgovori.

V. 1. Prosim, je-li treba v ljubljanski škofiji med molitvijo križevega pota, ako jih več skupaj moli, iti vsaj tistemu, ki naprej moli od postaje do postaje, ali zadostuje, če se le vstane in poklekne?

O. Ne zadostuje samo vstati in poklekniti.

2. Je-li treba v postnem času moliti v čast sv. peterim ranam Kristusovim le, ako se uživa meso, ali tudi, če se le beli s svinjsko maščobo?

O. Iz besedila naše postne postave, ki slove: »Vse one, ki se bodo danih polajšav posluževali, opominjam, naj si pomanjkanje v postu nadomeste z drugimi dobrimi deli, n. pr. z molitvijo — — — ali pa z obilnejšo miloščino,« ni prav jasno, kaj velja. Izraz »danih polajšav« je sicer splošen in bi se mogel raztegniti tudi na zabelo, pa ni gotovo; beseda »opominjam« tudi ni oster ukaz, zato je zadosti verjetno, da tisti, ki jedo mesno, pa ne molijo itd., greše le z malim grehom; tisti pa, ki samo rabijo živalsko maščobo, pa ne molijo ali ne delijo miloščine, ne greše.

Misijonska poročila.

Misijonske drobtine.

Zastopniki kralja Menelika pri sv. očetu.

Dne 8. oktobra so bili pri sv. očetu posebno slovesno sprejeti odposlanci abesinskega kralja. Zanimive so nekatere misli iz pisma, katerega je prebral v amahariškem jeziku vodnik zastopnikov. Nagovoril je sv. očeta tako-le: Imeniten si po imenu in časti, ti veliki apostol, sin in naslednik sv. Petra. Sediš na vzvišeni stolici v Rimu, odkoder učiš vse narode. Temelj si cerkve in skala krščanstva. Med vsemi škofovskimi sedeži je tvoj najvzvišenejši, ker ti nasleduješ prvaka apostolov. — Za nas je veselo, da vlada med Menelikom in papežem prijazno razmerje, kar je velikega pomena za delovanje misijonarjev v Abesiniji.

Ruska vlada in verska svoboda. Ruski car je v okrožnici iz leta 1905. zagotovil katoliški cerkvi svobodno življenje. Pa ta odlok je ostal na papirju. Ves omikani svet obsoja krivico ruske vlade, ki so jo storili vilenskemu škofu baronu Edvardu Roppu. Imenovani mož je bil pravi apostol med svojim narodom. Deloval je v cerkvi in tudi zunaj cerkve, se goreče potegoval za pravice krščanskega ljudstva. In zato ga je vlada siloma odstavila in pregnala. Ljudstvo žaluje po dobrem pastirju in si ga želi nazaj.

Dominkanci na japonskem otoku Šikoku. Šele pred par leti so se naselili redovniki sv. Domnika na otoku Šikoku. Z napornim delom storjen je začetek in krstili so v tem času 300 poganov. V katoliško cerkev je vstopil tudi neki poganski duhovnik s celo svojo družino. Postavili so že tudi malo kapelico, posvečeno sv. Pavlu Mihi iz družbe Jezusove. Ta mož, rojen Japonec in potem katoliški redovnik, je umrl na križu za sveto vero leta 1597. — Sprosi naj pri Bogu obil-

nega blagoslova krščanstvu na Japonskem!

Na Filipinskih otokih se je glede dušnega pastirstva obrnilo na bolje. Poročali smo pred kratkim o strašnem pomanjkanju duhovščine. Ameriški škofje so jeli v semeniških vzgajati duhovnike za zapuščeno filipinsko ljudstvo. — Iz Prednje Indije prihajajo vesela poročila o mnogih spreobrnjenjih. Sprejelo je sveto vero več indijskih poglavarjev. Posebno znamenita je zgodba poglavarja iz mesta Tadšpur. Ta mož je mnogo potoval po svetu. Pred nekaj časa se je vračal z Angleškega domu. Na ladji se seznanil s kapucinom Romolo. Posebno živahno sta se zgovarjala med drugimi tudi o verskem vprašanju. Končno se poslovita in patru se še sanjalo ni, kaj je dosegel. Kmalu potem ga pokliče poglavar v Tadšpur in mu razodene, da želi postati katoličan. Pri sv. krstu je dobil ime sv. Frančiška Ksaverija. Poleg svojega stanovanja je postavil kapelico, kjer je bil vsak dan pri sv. maši in večkrat prejel sv. obhajilo. Za njim je sprejela sv. vero cela njegova družina in okrog 50.000 podanikov. Kapelica je premajhna in poglavar je sklenil sezidati v mestu Tadšpur lepo hišo božjo. — Čudna so pač pota božje milosti.

Lekarne za uboge. Misijonarji pridobivajo ljudstvo za Jezusa po mnogih krajih s tem, da dele brezplačno zdravila siromakom. Stvar se je obnesla izborna. Zato imajo po misijonskih postajah večinoma moža izurjenega v zdravilstvu. — V egiptovskem mestu Minich dobi zdravila na dan poprečno okrog 100 bolnikov. Kako raznovrstno pač se obračajo v božjo čast vinarčki darovani za sv. misijone!

Tudi v **Osrednji Afriki** se razširja bolj in bolj kraljestvo Jezusovo. Pred nekoliko

leti se je dala krstiti kraljica Unda. Po sv. krstu je sprejela celo redovniško obleko in razširila red usmiljenih sestra med domačinami. — V zadnjem času je pridobila sveti cerkvi svojega brata Kiratu. Pri sv. krstu mu misijonar poda sv. križ in kralj Kiratu odvrne: »Zahvalim, oče! ljubši mi je kakor skrinja biserov.« — Zavzel se je za misijone. Sezidal je že misijonarjem kapelo, stanovanje in šolo.

Misijonarji za pravo izobrazbo. Misijonarji ne oznanujejo le resnic Jezusa Kristusa, ampak širijo po zapuščenih krajih tudi pravo izobrazbo. Po misijonskih postajah so ustanovili križem sveta že mnogo tiskarn. V Mozulu deluje že več let danes že svetovno znana tiskarna. V Bajrutu izdajajo oo. jezuitije poleg nabožnih knjig in spisov tudi časopis v arabščini. Ravnotam se je natisnilo arabsko sv. pismo, ki je po lepi obliki zares

v čast tiskarni. Več tiskarn deluje tudi na Kitajskem, v Tou-se-weju, Pekingu in Autšuen-u. Tudi tukaj se tiska list »Resnica«. Lazaristi so posebno delavni ravno v tiskovnem pogledu in v zadnjem času spopolnjujejo in prezidavajo več tiskarn na Kitajskem. Posebno Indija slovi danes po tiskarstvu. V Pondišeri je izšlo imenitno delo o bramanstvu — ondotni poganski veri. V Asamu in Birmaniji izdajajo misijonarji tudi več časopisov v domačem jeziku. — Tudi Afrika in Avstralija imati svoje tiskarne, odkoder širijo misijonarji ne le versko, ampak tudi svetno izobrazbo med zapuščenim ljudstvom. — Le nevedneži pravijo, da katoliška cerkev nasprotuje izobrazbi!

Iz Kiangnana na Kitajskem poroča misijonski škof Paris o obilni duhovni žetvi v preteklem letu. Krstili so okoli deset tisoč paganov.

Odpustki meseca aprila 1908.

2. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. R. Telesa.

3. Petek. Sv. Benedikt filadelfski. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; c) udom bratovščine presvetege R. Telesa kakor včera. Tretjerednikom pop. odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni pa v farni cerkvi.

5. Nedelja, I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

16. Velki četrtek. Sv. nadangelj Rafael. Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišluje v spomin, da je tan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; izpoved in sv. obhajilo danes ali drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo v namen sv. očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi ška-

pulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; f) tretjerednikom pop. odpustek kakor 3. t. m.

17. Veliki petek. Kdor danes pop. od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo in premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Velika noč. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; b) udom bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen svetega očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vica; e) udom družbe krščanskih družin.

24. Petek. Sv. Fidelis. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

26. Nedelja. (Zadnja v mesecu.) Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Ponedeljek. Sv. Peregrin. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Naše lurško romanje in proslava lurške Gospe. — Zlata maša sv. očeta. — Naša mladina po srednjih šolah. — Goriška nadškofija; versko zanemarjeni Kras. — Treznostno gibanje. — Rafaelova družba. — Misijoni. — Da bi Bog varoval vse nepripravljene neprevidene smrti. — Zedinjenje razkolnikov s katoliško cerkvijo. — Skrb za zanemarjeno mladino.

Zasebne zadeve: Brat-vojak v velikih dušnih in telesnih potrebah. — Neka dekleta iz Marijine družbe, da bi bila rešena strašnih skušnjav in dušnih muk. — Druga družabnica zopet za pomoč v skušnjavah. — In tretja zopet priporoča sebe in svojo družbo. — Neka žena priporoča sebe in svojo družino. — Skupščina tretjega reda, da bi jo oživiljal duh sv. Frančiška. — Sestra priporoča svojo bolno sestro za zdravje. — Neki starši za krščansko vzgojo otrok. — Neki mož za zdravje in napredovanje v krščanskih čednostih. — Dve osebi za razsvetljenje v dušnih in pomoč v telesnih potrebah. — Neka oseba za blagoslov v hiši in mir v družini. — Neka oseba za srečno skušnjo. — Vse že priporočene a še ne uslišane zadeve.

Božje Srce Jezusovo! Jaz vklepam vse te zadeve v vse svoje molitve, dela in trpljenja, posebno v vse svete maše, katerih se bom udeležil in v sveta obhajila, katera bom prejel.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: M. S. z Dobrove. — Š. F. iz Črnega Vrha pri Idriji. — M. P. iz Bitnja pri Premu. — P. Golobič z Radovice. — A. S. z Dobrove. — M. Meljo in F. Lankar. — I. Kopač, Št. Vid pri Ljubljani za čudežno srečno rešitev. — M. S. v Ljubljani. — A. V. v Ljubljani zase in za neko drugo osebo. (Celih zgodb uslišanja, ki so jih nekateri poslali, ne moremo tiskati.)

Darovi:

Za misijone: Po č. g. dr. Jerše-tu 40 K, neimenovana 10 K, gdčna Ivana Vičič z Reke 4 K, Neim. 30 K. — V Afriki: iz Gorij 50 K.

Za cerkev Srca Jezusovega v Sočrgi: Gosp. Jož. Iglove 2.50 K, gdčna Ivana Vičič 4 K, A. Peklaj, Polhov gradec, P. Jarc 5 K.

Za zlat kelih sv. očetu: Marijina družba v Polhovem gradu 27 K.

Za afriške misijone: Ivana Kavšek 2 K.

Za gobove: po č. g. Jancu 4 K.

Za odkup zamorskih otrok: Mar. Petrič, Sv. Gregor, 20 K.

Za kitajske misijone: Č. g. svetnik M. Saje 3 K, neimenovana 6 K.

Za slovensko šolo v Aleksandriji: Č. gosp. svetnik M. Saje 3 K.

Za Klaverjevo družbo: G. Martin Presker 10 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Gosp. Fortunat Osovnik, Ljubno pri Celju 20 K, č. g. Juri Rozman, župnik v Kovorju 3 K; čč. šolske sestre v Celju 32.50 K; č. g. Frančišek Oranič, kapelan v Polju 27.98 K za lansko leto, 37.18 K za tekoče leto; č. g. Anton Lovšin, župnik na Dobrovi 24.42 K; č. g. Anton Oblak, župnik v Št. Lovrencu ob Temenici 30 K; po č. g. dr. J. Jerše-tu 20 K; č. g. Jak. Kalan, katehet v Trziču 42 K; č. g. Ant. Kocijančič, župnik na Mirni 47 K; družina Goetzova 1.50 K; Križka župnija pri Trziču 25 K; č. g. Jož. Nagode, kapelan na Trebelnem 6.50 K; Frančiška Kogovšek 10 K; Peter Janc, Strohinj 10 K; g. župnik Kukačka 2.10 K.

Za kruh sv. Antona: z Radovice 10 K.

Znova bodi priporočena dobrim srcem slovenska šola šolskih sester v Aleksandriji. Pater Benigen, ondotni misijonar, se srčno zahvaljuje za poslano darove (278 K) in sporoča, da opravlja vsak mesec dve sv. maši za dobrotnike, otroci pa molijo zanje v šoli.

Prošnja.

Podpisani župni urad prav vljudno blagodušne dobrotnike prosí, da bi za popravo nemškološke od strele poškodovane župne cerkve kaj darovati blagovolili. Bog povrni! Darove sprejema podpisani.

Župni urad v Nemški Loki.

Janez Karet, župnik.

Listnica uredništva. Zadnje čase je došlo spet veliko pesmi, ki pa večinoma niso za tisk. Sploh imamo pesni v zalogi veliko čez potrebo, in lepo prosimo, nam slabih pesni ne pošiljati!

Najnovije o lurškem romanju. Do sklepa lista (20.) marca je oglašanih že toliko romanjev, in je upati, da se jih bo do konca meseca oglasilo še toliko, da jih zaenkrat ne bo mogoče več veliko sprejemati. Več kot 400 jih namreč en vlak ne more sprejeti, ker jih je nemogoče več med potjo prenočiti in v naglici na kolodvorih pogostiti. Sprejemali se bodo torej samó še moški in zlasti gospodje duhovniki. — Če nam bo mogoče dobiti še drug vlak, potem bomo oglaševanje zopet odprli za vse brez razločka. Če bo do tega prišlo, se bo razglasilo po drugih listih.

Mesečni koledar za april 1908.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti
		Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1 Sreda	Hugon, škof; Teodora, muč.	Konjšica	Gomilsko	Birmovanje in kanonične vizitacije v ljubljanski škofiji: 26 lg, 27. Golo.
2 Četrtek	Francišek Pavl.; škof	Sv. Troj p. Cerk.	Reka	
3 Petek	Sp. presv. krvi Kristusove	Preddvor	Konjice	
4 Sobota	Izidor, škof; Rozamila	Nemška loka		
5 Ned.	5 postna ali tiha; Vincencij	Dobrepolje	Prihova	
6 Ponedelj.	Sikst, papež;	Leskovica		
7 Torek	Herman, spoz.; Eberhard, pušč.	Zaplana	Čadram	
8 Sreda	Albert, škof;	Suhorija		
9 Četrtek	Marija Kleofa; Demeter	Brezje	Loče	
10 Petek	Sedem žalosti Dev. Mar.	Podbrezje		
11 Sobota	Leon I. Vel., papež	Blagovica		
12 Ned.	6 postna ali cvetna	Vrhnika	Sv. Kunigunda	
13 Ponedelj.	Hermenegild, muč. Ida	Vrhopolje p. Mor.	Špitalič	
14 Torek	Justin, muč.	St. Lenard	Zreče	
15 Sreda	Helena, kralj.; Anastazija, dev.	Kamnik, župn.		
16 Četrtek	† Veliki četrtek	Kranj	Žiče	
17 Petek	† Veliki petek	Šturije	Skomarje	
18 Sobota	† Velika sobota			
19 Ned.	Vel. ned. ali Vstajenje Gosp.	Št. Jurje p. Šmar.	Kebelj	
20 Poned.	Velikonočni ponedeljek	Ihan	Št. Jernej	
21 Torek	Soter in Kaj, pap. — muč.	Dobrnice	Vel. Nedelja	
22 Sreda	Najdenje tel. sv. Kancija, muč.	Gorje		
23 Četrtek	Vojteh (Adalbert); škof	Šmihel redov.	Ormuž	
24 Petek	Jurij, mučenec	Stara Loka		
25 Sobota	Marko, evangelist	Cerklje p. Krškem	Bol. nem. reda	
26 Ned.	1. po vel. noči. ali bela ned.	Podgrad	Sv. Duž	
27 Ponedelj.	Peregrin, dah.; Čita, dev.	Nevlje		
28 Torek	Pavel od križa; Vital, muč.	Čatež p. Krškem	Sv. Miklavž pri Ormožu	
29 Sreda	Peter, mučenec	St. Jurij p. Kum.		
30 Četrtek	Katarina Sij., dev.; Marijan, m.	St. trg p. Ložu	Svetinje	

Stanje vlog 31. dec. 1907
čez 12 milijonov kron

Preje: Gradlišče št. 1,
sedaj: Kongresni trg
št. 2, I. nadstr.

Denarni promet 31. dec.
1907 čez 64 milj. K.

Lastna glavica K 252.865-93.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska posojilnica

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po

4 $\frac{1}{2}$ | 2 $\frac{0}{10}$

brez kakega odbitka, tako, da sprejme vložnik od vsacih vloženih 100 K čistih 4 K 50 h na leto.

Stanje vlog 31. dec 1907: K 12,840,337-11 - Denarni promet v letu 1907: K 64,812 603 92

Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje kaj prekinilo. Za nalaganje po pošti so poštnohranilnične položnice na razpolago.

V Ljubljani, dne 31. decembra 1907

Dr. Ivan Susteršič,
predsednik

Josip Stiška, stolni kanonik
podpredsednik

Odborniki:

Anton Belec,
pos., podjetnik in trg. v St. Vidu n. Ljublj.

Fran Povše,
vodja, graščak, dež. odbornik, drž. in dež. posl. itd.

Anton Kobi,
pos. in trgovec Breg pri B. veleposesnik v Ljubljani.

Matija Kolar,
župnik pri D. M. v Polju, svet. trg in obrt. zb. v Ljubljani.

Frančišek Leskovic,
bišni pos. in blag. Lj. pos.

Ivan Pollak ml.,
tovarnar.

Karol Pollak,
tovarn. in pos. v Ljubljani

Ivan Kregar,
in obrt. zb. v Ljubljani.

Greg. Silbar,
župnik na Rudniku.

Razpošljanje blaga na vse kraje sveta! Najcenejša, največja eksportna tvrdka!

Prosim, zahtevajte veliki cenik, ki se pošlje zastonj in — poštne prosto! 149

H. Suttner, urar v Ljubljani, Mestni trg

priporoča svojo veliko, izborno zalogo finih **švicarskih ur**

briljantov, zlatnine in srebrnine v veliki izberi po nizki ceni.

„Pri solncu“ za vodo.

Priporočam prečistiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo najboljših umetnih cvetic, šopkov za cerkveno in domačo porabo, nagrobnih vencev s trakovi, ter venčkov in šopkov za neveste.

Istotam so v zalogi vse potrebščine za krojače in švilje, dalje rokavice, nogavice in krate največjih vrst, različne srajce, mnogo belega perila itd. Vezanje cvetic in šopkov točno in po najnižjih cenah. Za kupčevalce na debelo najnižje cene.

Za obila naročila se priporočam 150

Katinka Widmayer

„pri solncu“ za vodo v meščanski palači.

Prečistiti gg. novomašniki znižane cene.

Točna postrežba. Nizke cene.

Zahtevajte zastonj

in poštne prosto moj veliki, bogato ilustrirani glavni katalog z okoli 3000 slikami vsakovrstnih niklastih, srebrnih in zlatih ur in vseh vrst solidnih zlatnin in srebrnin, glasbil, usnjatega blaga, kadilnih priprav po **izvirnih tovarniških cenah.** 129

Niklasta remontoarka	K 3 —
Sistem Roskopf patentna ura	4 —
Švicarska originalni sistem Roskopf patent	5 —
Registrirana „Adler Roskopf“ nikljasta remont na sidro	7 —
Srebrna remontoarka „Gloria“ kolesje. prosto	8 40
Srebrna remontoarka, dvojni pokrov	12 50
Budilka	2 90
Kuhinjska ura	3 —
Schwarzwaldska ura	2 80
Ura s kukavico	8 50

Za vsko uró 3 letno pismeno jamstvo — Brez rizike. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

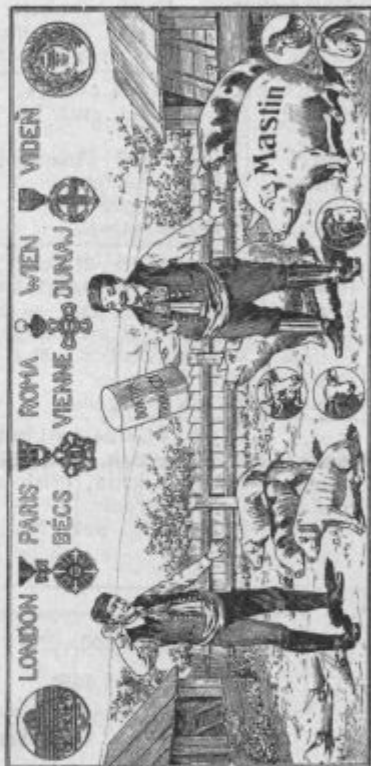
Prva tvornica za ure v **Mostu** 129

Jan. Konrad

c. in kr. dvorni dobavitelj v **Mostu št. 927.** (Češko.)

Mastin

Pipe iz bruyere-lesa

Prijetno in suho kajeje zato nedosežna glede čistote in dobrega okusa. 128

Prima izdelek iz pristnega nepokvarjenega bruyere-lesa. —

Gladka glava z zelo upognjenim bruyere-odlivom, cevka iz višnjeve, lesa z roženim ustnikom in cevjo, ca 21 cm dolg K 1 50; ista s popolno izrezl. bruyere-glavo K 1 80. Največja izbira kadilnih potrebščin, se dobi v mojem ceniku, ki se pošilja zastonj in poštne prosto. — Dobi se pri c. kr. dvorn. založniku

Hanns Konradu

razpošiljalnica

v **Mostu (Brux) št. 928.** (Češko.)

Zahtevajte v lastnem interesu moj bogato ilustrirani cenik z nad 3000 slikami zastonj in poštne prosto.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

2796

2798

A. Lukić

Ljubljana, Pred škofijo št. 19.

Priporoča svojo bogato zalogo
narejenih oblek za gospo-
de, dame, dečke in deklice.

Blago le iz prvih tovarn. Cene nizke.

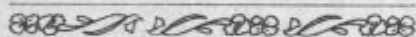
**Lira-
kolesa**

Najboljše kolo sveta!
Nedosežno glede kaku-
rosti in izpoljave.
Izbor materi ali, lično de o.
silno lahka vozilja su znanst-
zavodke. **Lira. Jamstvo**
3 leta. Nizke cene.

Carine prosto
od avstr. razpostij.
Zahivajte kot bravec tega
in a zastoj najnov. cenik.
Zastopniki so iščeje.

Rihard Ladewig
Prenzlau.
116 Postfach 856.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

2250

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le
direktno pri firmi 2691

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomucu (Morava).

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezane paramente
v vseh barvah in slogih: kazu'e, pluvijale, dalmatice, vela,
nebosa, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, rozete
itd. pod jamstvom trpeža sti: nadalje v lastnih delavnicah
narejene ketice, ciborije, monštrance, svečnike, lestence, itd.
s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navedila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20 %, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobo predmeti potem direktnega naročila v
Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konku-
renčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloga: **Budimpešta**, X Delej utca 11, Tisztviselőtelep **Praga**, Ferdin. tíf. 43. **Dunaj**,
VII Mariahilferstrasse 86. 1178 12-1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iz
najdbe ter izboljšanja zadnjega časa Najpopol čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naro-
čilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orglje-harmonij** obeh sistemov in v
vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča
ne prekupcev! Le lastna izdelovalnica! Preč. duhovščini posebne ugodnosti. Cenik zastoj in franko.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče knjige:

144

POUK ZAROČENCEM IN ZAKONSKIM.

Sestavil Janez Zabukovec, župnik. Ljubljana. 1907. Cena 1 K 40 v. Ta koristna knjiga je izšla ravnokar v drugi izdaji, katera je zdatno pomnožena in izpiljena; mali nedostatki prve izdaje so se popravili in kritike upoštevale. Ravno v pravem času — za predpust — je prišla druga izdaja na svitlo. Čimbolj se majo temelji srečnega zakonskega življenja, čim silnejše se zaganja moderno brezverstvo v neolčljivost katoliškega zakona, tem ljubša in tem koristnejša nam je ta knjiga, ki obsega vse potrebno, kar treba vedeti zaročencem in zakonskim.

LURŠKI ČUDEŽI.

Francoski spisal H. Laser. Poslovenil Franc Marešič. Znižana cena K 1., — po pošti K 1:30 glej priporočilo.

NEVESTA KRISTUSOVA.

Poslovenil B. Bartol. VI. natis. 1894. — Lično vezana z rudečo obrezo 2 K 48 v, z zlato obrezo 3 K 40 vin., jako fino, črno vezana, mehke vatirane platnice, z zlato obrezo 4 K 20 v. (Ta vezava je posebno primerna za darila; cena je primerno zelo nizka.)

MALO ŽIVLJENJE.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela. Ljubljana 1908. Cena 1 K, vezana 1 K 90 v. Pisatelj ni iz moderne šole; tako priprosto in domače ne piše noben moderni pisatelj. Noben ne čuti in ne misli tako resnično z nepokvarjenim slovenskim ljudstvom, kakor Detela v svoji povesti, ki je in ostane eden najboljših spisov slovenske književnosti. Vsi slovenski časopisi, brez izjeme, so prisodili tej knjigi častno mesto.

POT V NEBESA,

ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška Seraf. Spisal O. Nikolaj Meznarič. V. natis. 1899. — Cena: peg. rud. obr. 1 K 80; zlata obreza 2 K 40 v. — Udom tretjega reda, kateri tako zdatno pospešuje čednostno življenje med Slovenci, je namenjen ta molitvenik. Da je svojemu namenu vedno ustrežal, nam priča že peti natis, kar je za slovensko knjigo nekaj izrednega. Udje tretjega reda dobijo v tem molitveniku najprimernejše izgleda. Popisano je tudi življenje redovnega očeta in ustanovnika, sv. Frančiška. Tu imajo tretjeredniki v izobilju tvarine za premišljevanje in molitve, nudijo se jim nauki za življenje; pridejan je tudi popolen molitvenik.

BOGU, KAR JE BOŽJEGA.

Spisal Fr. S. Finžgar. 1906. Vezava z upogljivimi platnicami za može in mladeniče, lična vezava z rdečo obrezo 1 K; boljša vezava z zlato obrezo 2 K 20; najfineše usnje, z zlato obrezo 3 K. Vezava s fino vatiranimi platnicami za žene

in dekleta ima umetno usnje, z zlato obrezo 1 K 90 v; šagreno usnje, z zlato obrezo 2 K 20 v; najfineše usnje, z zlato obrezo 3 K. —

POUK KRŠČANSKIM STARŠEM.

Po nemški knjigi obdelal Fr. Bleiweis. II. natis. 1904. Cena 50 vin. —

SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA FILO-

TEJA ali navod k bogoljubnemu življenju. Po izvirniku poslovenil Anton Kržič. 1899. Cena v lični vezavi, z rudečo obrezo 1 K 80 v, z zlato obrezo 2 K 40 v.

Ista knjiga v fini izdaji, primerna za darila, na finem papirju in v jako lepi črni vezavi, z mehko vatiranimi platnicami in zlato obrezo 3 K 60 v.

S prav posebnim veseljem so ocenili to knjigo vsi slovenski časopisi; škoda le, da so mnogi Slovenci prezrli ta priporočila in je knjiga še premalo znana; zato bo »Bogoljub« o tej krásni knjigi v kratkem obširneje poročal, saj spada knjiga, četudi jo je pisal svetnik že pred 300 leti, med najlepše nabožne spise.

NAR LEPSI ČEDNOST IN NAR GERŠI

PREGREHA. Nemški spisal dr. Janez Zwenger. 1879. Cena broš. 1 K; vez. 1 K 50 v.

Da bi to knjigo pridno čitali slovenski mladeniči in dekleta, koliko dušnega in telesnega zla, koliko žalosti in drugih neprilik bi se odvrnilo!

POT K BOGU.

Molitvenik za odrasle. 1907. Cena: Lično vezan molitvenik velja z rudečo obr. 1 K 20 v, z zlato obrezo 1 K 60 v, v finih, mehko vatiranih platnicah 3 K.

Kakor znano, se je besedilo predpisanih cerkvenih molitev v zadnjem času nekaj spreminilo. Vse slovenske škofije so namreč v enotnem soglasju izdale nov cerkven molitvenik, katerega so pred kratkem sprejeli, potrdili in predpisali škofije za vse slovenske škofije; to pa zato, da se moli po vseh slovenskih cerkvah z istimi besedami. Da se torej verniki na to besedilo lažje privadijo, se je na podlagi cerkvenega molitvenika izdal »Šolski molitvenik«, ki je predpisan za ljudskošolsko mladino; dalje »Vačno življenje« za srednješolsko, bolj odraslo mladino. Za odrasle pa je izšel lep molitvenik pod naslovom »Pot k Bogu«. — Ta molitvenik ima jako lepo, zelo popolno in mnogovrstno vsebino, prirodno obliko in je za oba spola zelo priporočljiv.

ŽIVLJENJE SVETNIKOV IN SVETNIC

BOŽJIH. Spisal dr. J. Rogač. I. in II. del. 1906. Cena obeh zvezkov 11 K.

KRISTUSOVO ŽIVLJENJE IN SMRT.

Spisal Štefan Kocijančič. II. izdaja. 1905. I. in II. del. — Cena obeh zvezkov 8 K.